

kričač

Časopis javnega zavoda RTV Slovenija • leto 46 • številka 3 • november 2017 • poština plačana pri pošti 1102 Ljubljana

**Podprimo
dobre
medije**

- 4 Intervju Miran Dolenc, vodja OE Oddajniki in zveze
- 8 Novi obrazi RTV-ja – Gorazd Slak in Marjan Čuk, pomočnika generalnega direktorja
- 10 Svet delavcev RTV Slovenija
- 12 Posvet o razvoju studijskih TV oddaj, trendih in novih pristopih pri produkciji TV oddaj
- 14 Nagrada Franeta Milčinskega – Ježka
- 16 Častitljivih 60 let oddajnika na Krvavcu
- 18 Leto jubilejev
- 23 Programski projekti
- 26 Prejeli smo številne ugledne nagrade
- 28 Naša leta – Stane Sršen

KRIČAČ je interni časopis javnega zavoda RTV Slovenija
 Ustanovitelj in izdajatelj RTV Slovenija, Ljubljana,
 Kolodvorska 2, 1550 Ljubljana
 Telefon: 01 475 25 13 e-mail: kricac@rtvslo.si
 Interni časopis Kričac uredili Darja Slokan in Sabrina Povšič Štimec
 Prelom: Ma3ca
 Tisk: Tiskarna Cicero, naklada 2000 izvodov
 Rokopisov in fotografij ne vračamo. Prispevki so lektorirani.
 Redakcijo smo zaključili 24.11.2017
 Fotografija na naslovnici: Kampanja EBU Podprimo dobre medije
 Avtor fotografije na naslovnici: EBU, montaža M. Slokan

Ob dnevu RTV Slovenija

Povabilu, da napišem uvodnik, sem se odzval, ker menim, da je RTV Slovenija trenutno v izjemno pestrem obdobju, morda celo na pomembni prelomnici. S precejšnjo mero optimizma zrem v prihodnost te edinstvene medijske hiše, čeprav nas v zadnjem času lovi preteklost in so izzivi vse prej kot enostavni.

Razprave in vprašanja naših organov upravljanja so usmerjena v organizacijo dogodkov na Gospodarskem razstavišču, kaj je ali ni bilo pri tem narobe, podobno se sprašuje tudi veliko zaposlenih. Vse ugotovitve smo zapisali in pojasnili v posebnem poročilu, v katerem smo opredelili tudi odgovorne. S pregledom dokumentacije bomo nadaljevali, kajti prav je, da ugotovimo vse morebitne napake v sistemu dela in pri organizaciji velikih prireditev. Ne toliko zato, da bi ljudi kaznovali, temveč zato, da bomo v bodoče vzpostavili učinkovit sistem delovanja, kjer bodo vnaprej znani cilji in morebitna odstopanja od zastavljenih načrtov. Predvsem pa, da ne bo nobenega dvoma v spoštovanje obstoječih pravil in zakonov. Nobenega dvoma pa ni, da ustvarjanje dobrih programov in vsebin tudi veliko stane. In tako pišem ta uvodnik sredi priprave besedil za PPN in finančni načrt za leto 2018. Ni mi lahko pisati, kajti vprašanje je le, kolikšno izgubo, ob ustreznem programu, predložiti programskemu in nadzornemu svetu. Vsega, kar si želimo narediti prihodnje leto, žal ne bomo mogli, saj želje presegajo naše finančne zmožnosti. Pri tem pa niti ne vemo dobro, kolikšne so sploh naše notranje rezerve. Nekateri, predvsem zunanji deležniki, menijo, da nas je na RTV Slovenija zaposlenih veliko preveč. Pri pripravi plana za prihodnje leto smo porabili veliko časa za razgovore z uredniki in vodji prav glede števila sodelavcev ter učinkovitosti in izkoriščenosti človeških virov. Večinoma so zatrjevali, da imajo v svojih enotah in skupinah premalo zaposlenih. Tako bo pomembna naloga za prihodnje leto narediti temeljito analizo o tem, ali kadrovskega potenciala, ki ga imamo, sploh optimalno uporabljamo.

Žal bo izguba prihodnje leto kar občutna, vendar jo bomo lahko, predvsem na račun manjših izdatkov za investicije, likvidnostno obvladovali. Generalnih rezov za zdaj ne predvidevam, bomo pa takoj, ko bo mogoče, pričeli z aktivnostmi pri zakonodajalcih, saj se resnično odpira širše družbeno vprašanje, kakšno javno radiotelevizijo želimo. Ali obseg programov, kot ga imamo ob sedanjosti notranji organiziranosti, izpolnjuje pričakovanja poslušalcev in gledalcev? Ali pa morda svoje poslanstvo lahko izvajamo z okleščeni radijskimi in televizijskimi programi? Verjamem, da bomo javnost in zakonodajalce uspeli prepričati, da zmoremo RTV Slovenija notranje preurediti in posodobiti v zadovoljstvo vseh, še posebej našega občinstva. Ob bolj ambicioznih načrtih, pa smo lahko prepričljivejši tudi pri zahtevi po večjih finančnih sredstvih. Tako prepričljivi smo bili že leta 1998.

Prihodnje leto nameravamo dokončno urediti tudi status nekaterih naših honorarnih sodelavcev, ki bi že morali postati naši redno zaposleni. Tako bomo zaprli še eno poglavje iz preteklosti, ki ni bilo v čast RTV Slovenija.

Pretekli dogodki nam tudi sicer obremenjujejo sedanjost. Po odločitvi Višjega sodišča bomo morali zaradi slabo definiranih pogodbenih določil Media Publikumu plačati 1,4 milijone evrov. Prav tako tudi ni bila najbolj modra odločitev, da smo s sanacijo studia 26 pričeli, ne da bi poskrbeli za trdne temelje, zato nas bo sedaj sanacija studia 14 stala zagotovo več. Pa še ilke ne bo moč povprašati, kako se počuti po kakšnem uspehu.

Navkljub vsemu, pa še vedno verjamem, da se z izzivi, ki so pred nami, zmoremo soočiti. Tudi z izgradnjo nadomestne zgradbe na Komenskega 5 bomo, upam, po soglasju naših organov upravljanja, začeli. Tako nam bo sodoben studio omogočil, da ne bomo, na področju informativnih oddaj, obsojeni na inferiorni položaj v primerjavi s komercialnimi televizijami.

Igor Kadunc, MBA, generalni direktor

Zaposleni si zaslužijo spoštovanje in priznanje za svoje delo

Miran Dolenc, vodja Oddajnikov in zvez, je vodja z najdaljšim mandatnim položajem na RTV Slovenija in vodja enote, katere najpomembnejši oddajni center, ki pokriva največji del Slovenije, Krvavec, letos obeležuje 60 let delovanja.

Ste vodja z najdaljšim stažem na mandatnih položajih na RTV Slovenija. Zakaj menite, da vam je to uspelo?

Odgovor je enostaven. Očitno sem vsem dosedanjim generalnim direktorjem, še prej pa svetu, ki je tudi potrjeval moj mandat na tej funkciji, ustrezal. Drugega odgovora nekako nimam. V času, ko mi je mandat podeljeval še svet, sem imel tudi konkurenco, tako, da imenovanje na to mesto ni bilo samoumevno, no, saj še sedaj ni.

Ampak to, da ste ustrezen kandidat, je zagotovo bilo podkrepljeno z delovnimi dosežki?

To zagotovo drži. Je pa res, da tudi ko sem prvič kandidiral na mesto vodje Oddajnikov in zvez, nisem bil neznan. Zaposlitev na RTV Slovenija, prej RTV Ljubljana, je namreč moja prva in edina služba. Že leta 2000, ko sem kandidiral prvič, sem imel dvajset let delovne dobe v tej enoti in sem bil poznan tako takratnemu generalnemu direktorju kot vsem, ki so o moji kandidaturi takrat odločali. Očitno sem v prvih 20 letih naredil tak vtis, da je bila odločitev generalnega direktorja morda malo lažja.

Kako se spominjate svojih prvih začetkov v Oddajnikih in zvezah in svojih začetkov kot vodja te enote?

Dolgoletna zaposlitev na RTV Slovenija oz. v enoti Oddajniki in zveze mi res omogoča, da lahko naredim neke vrste analizo. Na RTV Ljubljana sem se zaposlil leta 1981 in v prvih dvajsetih letih zamenjal več delovnih skupin v okviru Oddajnikov in zvez, kar pomeni, da sem pridobil znanja in izkušnje z različnih področij, kar mi je zagotovo potem koristilo pri prvi kandidaturi. Naj omenim, da sem imel v tistem času nekaj poskusov dogovorov za zaposlitev zunaj RTV Slovenija, ampak so se ti poskusi vedno končali tako, da sem napredoval znotraj enote. Vedno so me

nadrejeni povprašali, zakaj si pravzaprav želim drugam, in nato se mi je vedno znova odprla možnost napredovanja v enoti oziroma na RTV Slovenija.

Funkcijo direktorja Oddajnikov in zvez sem nastopil leta 2000 in takrat se je začelo popolnoma drugo obdobje delova-

Kako se je spremenila dejavnost oddajnikov in zvez v letih vašega službovanja in nato vodenja? Kje je prišlo do največjega napredka?

Prvih deset let je bilo s strokovnega vidika popolnoma analognih. Po slovenski osamosvojitvi in uničenju naših glavnih

nja. Naenkrat nisem imel več nikogar pred seboj, ki bi me kril, kjer bi lahko iskal zaslombo. Vse svoje odločitve moraš zagovarjati sam. Jasno, da sem imel vedno nad seboj še generalnega direktorja, ampak njega se ne hodi spraševati za mnenja in usmeritve, temveč je treba k njemu že z odločitvami. Mogoče je bilo na začetku zato malce težko, a z leti se tudi tega privadiš. Ko gledam nazaj na prehojeno pot, si mislim, da mi danes res ni težko opravljati teh nalog.

oddajnikov med desetdnevno vojno so sledila leta obnove, ki so zahtevala prav posebne napore zaposlenih v tej enoti. V času po osamosvojitvi je enota začela tudi z delovanjem v tržnih razmerah. Tega segmenta delovanja, seveda prej, v času Jugoslavije, ni bilo. Po osamosvojitvi smo tako začeli svoje storitve ponujati tudi drugim radijskim in televizijskim postajam, komercialnim medijem, ki so se pojavili po letu 1991. Veliko smo začeli delati za mobilne operaterje, prvi med njimi so se pojavili približno pet let po osamosvojitvi.

Digitalizacija se je začela nekaj let pred ciljnim letom 2010, ko smo skoraj v celoti ugasnili analogno omrežje. Velikokrat v šali rečem, da odkar se je digitalizacija začela, nimamo nobenega miru več. Ampak to je dejstvo. Analogna tehnika je trajala, z manjšimi izboljšavami, desetletja, lahko rečemo petdeset let ali več. Digitalna tehnika pa doživlja nenehne spremembe, ne samo v tehnološkem smislu, da je treba znanja nenehno obnavljati in nadgrajevati, temveč tudi v poslovnem smislu. Prinaša namreč priložnosti, ki se jim moramo nenehno prilagajati. Dober primer je DVBT – digitalna televizija, zaradi katere smo morali usvojiti nova znanja. V poslovnem smislu je na slovenski trg prinesla tudi konkurenco, drugega operaterja televizijskega multipleksa, in

Če bi moral izbrati nekaj delovnih dosežkov v svojem dolgoletnem stažu, moram nujno izpostaviti oblikovanje Skupine za razvoj, ki je povsem drugačna od starega »analognega« razvoja. Brez pretiravanja lahko rečem, da nam brez te oziroma takšne skupine v digitalne čase zagotovo ne bi uspelo zakorakati tako, kot nam je uspelo. Pri tem pa ne smemo pozabiti tudi na ostale delovne skupine, ki so vsa digitalna omrežja postavile in jih tudi vzdržujejo. Delavci vseh skupin so morali svoja znanja pošteno nadgraditi.

Kateri kriteriji so po vašem najpomembnejši za uspešno vodenje oddelka, enote?

Po izobrazbi sem univerzitetni diplomirani inženir elektrotehnike. Nekaj malega

Verjetno se je s preходом iz analognega na digitalno okolje spremenil tudi način vodenja. Zakaj in kako je prišlo do teh sprememb?

Vodenje se je spremenilo le v taki meri, kot je to zahtevala sprememba tehnologije. Največjo spremembo so doživeli oddajni centri (OC), ki so bili v preteklosti vedno oskrbovani s posadkami. Zdaj prisotnost ljudi ni več tako nujna kot nekoč. Zato smo v teh letih število naših oddajničarjev zmanjšali. Leta 2007 jih je bilo 35, danes jih je le še 10. Zmanjševanje števila zaposlenih smo izpeljali samo na mehak način – s premestitvami in upokojitvami. Število zaposlenih na oddajnikih načrtujemo še nekoliko zmanjšati. Šest jih bo ostalo, ki bodo občasno obiskovali oddajne centre. Naše oddajne točke so danes avtomatizirane in daljinsko nadzirane, kar prinaša drugačno organiziranost in delovanje delovnih skupin kot nekoč. Te spremembe smo v preteklih letih uspešno uvedli v vse segmente našega delovanja.

Kaj kot enota delate drugače, da imate tako drugačno notranje okolje kot ostale enote na RTV Slovenija? Raziskava notranjega okolja je namreč pokazala veliko razliko med vami in ostalimi enotami znotraj RTV Slovenija, pri čemer ste kot enota svetla izjema.

Težko delam primerjave z drugimi enotami. Dejavnost naše enote je neprimerljiva z ostalimi deli hiše. Menim pa, da v naši enoti kar dobro poskrbimo za delovne pogoje. Tu mislim na vsa potrebna izobraževanja, na delovna sredstva in na vso drugo potrebno opremo. Če temu dodam še timsko organiziranost, smo po opravljenem delu res lahko zadovoljni z dosežki. Menim, da je vsak zaposleni zadovoljen, če se ozre nazaj na dobro izveden projekt oz. nalogo. To jim daje motivacijo za naprej, z veseljem se lotevajo novih nalog. Vedno je treba ljudem prisluhniti, vendar še enkrat poudarjam, da se vsem ne da ugoditi. Kljub dobrim rezultatom je treba vedeti, da imamo tudi nekaj zaposlenih, ki niso zadovoljni. Imamo tudi kakšen delovno-pravni spor. Na teh primerih vidim, da se nekaj ljudi ni prilagodilo novim časom. Kot vodja ne morem 100 zaposlenim omogočiti, da se dobro počutijo. Menim, da lahko pri tem največ naredijo vodje na srednjem nivoju, ki pri nas delajo dobro in jih moram pohvaliti. Svojim skupinam, ljudem, dajejo občutek

nas primorala, da smo se prilagodili tudi poslovno, saj smo imeli z njim kar hude konkurenčne borbe. »Borba« se je po treh letih končala z odhodom Norkringa, ki je ugotovil, da je to preprosto premajhen trg, da bi lahko uresničil svoje velikopotezne načrte. Norkringu so bile v obdobju poslovanja v Sloveniji zelo naklonjene vse državne institucije. Vse so se zelo trudile, da mu omogočijo preživetje v Sloveniji. Tudi sam Norkring si je zelo prizadeval za utrditve svojega prostora na trgu, tudi tako, da nas je prijavljal najrazličnejšim institucijam in inšpekcijam. Na koncu se je vedno znova izkazalo, da RTV Slovenija ni nikoli kršila nobenih načel konkurenčnosti in kot enota nismo izkoriščali svojega položaja znotraj javnega medijskega servisa.

potrebnih znanj za vodenje sem prinesel s fakultete, pa tudi pozneje sem se udeleževal izobraževanj na to temo. Ampak vse bolj spoznavam, da je vodenje ravnanje po neki intuiciji, ki jo imaš ali pa je nimaš. Najpomembnejši cilj je delo, ki ga je treba opraviti. Vendar pri tem ne smeš pozabiti na ljudi. Ljudje pa smo si različni, zato verjetno noben princip vodenja ne deluje pri vseh ljudeh enako. Pomembna je usmeritev za doseg ciljev. Tudi nastop na trgu zahteva nenehno prilagajanje. Še posebno v letih, ko smo bili neposredno soočeni s konkurenčnim operaterjem, je bilo delo potrebno narediti bolje, hitreje in ceneje kot konkurenca. Večino sodelavcev na oddajnikih moram pohvaliti, ker so to razumeli in so se prilagodili razmeram. S takšno ekipo je tudi lažje delovati.

koristnosti. Zaposleni potrebujejo spoštovanje in priznanje za delo. Ni vse v nagrajevanju pri plači, to se da pokazati tudi na drugačne načine. Žal smo s finančnim

Med večjimi letošnjimi uspehi je prav gotovo uspešna organizacija MBT konference v mesecu maju. Letos je bila 15. po vrsti in po desetih letih znova v Sloveniji. Gostili smo dvanajst držav južne Evrope. To je primer dobre in zglednega sodelovanja med službami znotraj RTV Slovenija. In tukaj moram res pohvaliti Službo za odnose z javnostjo, ki je zgledno sodelovala pri pripravi konference. Praktično od vseh gostov smo prejeli množico pohval. Pohvalili so tako strokovni del, izobraževanje, navdušeni pa so bili tudi nad družabnim turističnim delom. Da je bila organizacija na tako vrhunskem nivoju, je zasluga vseh sodelujočih pri organizaciji, ki so z odgovornim delom prispevali k izvedbi.

nagrajevanjem zaradi varčevalnih ukrepov omejeni, kar pa pogrešam. »Vlečne konje« bi želel nagraditi.

Kakšne pa so drugačne oz. alternativne aktivnosti za motiviranje zaposlenih?

Izobraževanja doma in v tujini, ki jih ljudje radi obiskujejo so hkrati motivacija in predpogoj za dobro opravljeno delo.

Zadovoljni delavci poskrbijo tudi za nekaj družabnosti in sprostitve. Podpiram ideje za »team buildinge«, nekaj smo jih izvedli v preteklosti. Vsako leto organiziramo prednovoletni sprejem za zaposlene in upokojene sodelavce. Narava našega dela je takšna, da so skupine razpršene po celi Sloveniji, zato se ti ljudje ne srečujejo zelo pogosto in so tovrstna srečanja prilžnost, da se pogovorijo. Enkrat letno organiziramo tudi delovno srečanje, kamor pride večina zaposlenih iz cele Slovenije. Na tem srečanju jih informiramo, kaj se v oddajnikih in na celem RTV Slovenija dogaja in jih izobražujemo o novostih. Na koncu pa poskrbimo tudi za družabni del. Torej imamo najmanj dve veliki srečanju vseh sodelavk in sodelavcev oddajnikov in zvez na leto.

Povedali ste veliko o tem, kako motivirate svoje zaposlene. Kje pa vi iščete svojo motivacijo?

Pravzaprav imam srečo, kajti delo v radiodifuziji je bila moja želja že iz šolskih let. Če k temu dodam še prej omenjeno zadovoljstvo nad dosežki, se ni težko motivirati tudi za naprej.

Priznam pa, da je vodenje velikokrat stresno delo, zato moram poskrbeti tudi za svoj antistresni program. Osebo ta stres ublažim z rekreacijo. Ukvarjam se z različnimi športi, primernimi za različne letne čase. Del svojega dopusta vsako leto namenim windsurfingu na različnih sredozemskih lokacijah. Lahko se pohvalim, da sem z gorskim kolesom obiskal že kar nekaj naših višinskih oddajnih točk. Med rekreacijo mi seveda misli velikokrat uidejo na službene probleme. Zadeve, ki so se mi zdele v delovnem času nerešljive, se mi npr. med večernim tekom v naravi zdijo bolj enostavne. Marsikatera odločitev mi je dozorela dobesedno v »potu obraza«.

Kako se bodo oddajniki in zveze razvijali na splošno in na globalni ravni? Kaj bo to prineslo RTV Slovenija?

V Evropi smo eni redkih, ki smo organizirani znotraj RTV hiše. V preteklosti je bilo tega več, vendar je večina držav to ločila. To po eni strani prinaša prednosti, pa tudi kakšno slabost. Sam sem pristaš takšne organiziranosti, pa tudi evropske direktive tako ureditev dopuščajo pod pogojem, da enako obravnavamo storitve za hišne programe in storitve za druge televizijske in radijske programe. Nikakor ne smemo izkoriščati svojega položaja in favorizirati programe naše radiotelevizije. Menim, da smo do sedaj za to dobro skrbeli. Na naš razvoj bo v prihodnosti odločilno vplival razvoj tehnologij. Pojavljajo se mobilna, internetna omrežja, ki tudi omogočajo prenos TV in radia. Naša vloga pri razširjanju televizijskih programov se je zdaj že krepko zmanjšala. Ocenjujemo, da z naših omrežij spremlja TV program le še 12 odstotkov gospodinjstev. Poudariti moram, da so to podatki za prvi televizor, mnogokrat so dodatni televizijski sprejemniki v gospodinjstvu na našem omrežju. Po Evropi so države, ki imajo ta delež še manjši, a kljub temu je treba ta omrežja vzdrževati. Na drugi strani pa se radio še večinsko posluša z naših omrežij. Zaradi tega so naša omrežja še zelo pomembna. Ne vemo pa, kaj bo čez 10, 20 let. Vemo, da prenos podatkov po fiksnih ali mobilnih omrežjih prevzema tudi ta del naše stori-

tve. Kam bo to pripeljalo, je morda danes še prezgodaj govoriti.

Če se vrnemo na kadre v enoti Oddajniki in zveze. Vi ste torej dosegli, da je vaša enota z najboljšo interno klimo na RTV Slovenija. Kaj pa za vami? Vzgajate svoje naslednike?

Teh pet let, kolikor mi manjka do upokojitve, ni več veliko in je že treba razmišljati o tem. Kdorkoli bo vodil to enoto, bo dobil urejeno, rutinirano enoto. Izzivi ga bodo zagotovo čakali. Kdorkoli bo, že danes razmišljam o tem, da bo treba uvesti, informirati. Kdo bo to, je še prezgodaj govoriti, je pa to odvisno tudi od aktualnega generalnega direktorja, ki imenuje vodjo naše enote. Nekaj imen je zagotovo možno najti znotraj naše enote in glede na izkušnje lahko rečem, da je dobro, če je na tem mestu človek iz kolektiva. V prvi vrsti je zelo zaželeno poznavanje vseh tehnologij našega delovnega področja, pridobiti pa je potrebno tudi nekaj znanj z ostalih področij poslovanja.

Kot največji dosežek svoje kariere vidim prehod iz analogne na digitalno televizijo leta 2010. Če se danes spomnim zadnjih mesecev pred tem, je moj spanec zelo trpel. Gre za odgovornost do javnosti, kako to izpeljati, da bo vse potekalo kot je treba. Vse to je bilo treba še komunicirati. V kratkem je bilo potrebno postaviti nova omrežja, osvojiti nova znanja, fantje so zelo garali. Veliko je bilo nastopov na televiziji. To je bil velik zalogaj, ampak s tako ekipo, kot jo imam, je bilo lažje.

Kot vodja se ukvarjaš bolj s strateškimi izzivi. Zdaj je npr. aktualna težava z multipleksom C in vprašanje, kaj je prihodnost tega omrežja. To seveda ni odvisno le od nas, ampak tudi od zunanjih institucij. Pa digitalno radijsko omrežje, ki ga imamo eno leto. Število poslušalcev digitalnega radia spodbudno raste. Zdaj nas čaka še glavna naloga, da naredimo več na promociji in vsebini. Tu je tudi veliko dela z zunanjimi institucijami in zdi se mi pomembno, da o tem obveščam tudi zaposlene.

Grem volit!

Kako mlade pritegniti k ogledu multimedijskih vsebin in branju novic? Kako jim približati vsebine, za katere so prepričani, da jih ne zanimajo, se jih ne tičejo in z njimi nimajo ničesar skupnega?

S temi vprašanji smo se na Multimedijem centru lotili posebne veje pokrivanja letošnje kampanje za predsedniške volitve, kjer smo poiskali devet mladih, s katerimi smo sodelovali v projektu Grem volit! (www.rtvsllo.si/gremvolit). Glavni cilj je bil, da vsebine približamo tudi tistim, ki jih je v sodobnem času medijev najtežje pridobiti na svojo stran, saj jih bolj kot novičarski portali in časopisi zanimajo družbena omrežja ter vsebine, ki si jih lahko ogledajo »na hitro«.

Želeli smo se približati tistim mladim, ki jih večina »resnega« življenja, povezanega s temami, o katerih govorijo kandidati za predsednika republike, šele čaka. Stopili smo v stik s tistimi, ki jim je skupno predvsem to, da gredo prvič na volitve, da imajo prvič pravico oddati svoj glas.

V sklopu projekta smo se osredotočili predvsem na video vsebine – sprva na predstavitvene videoposnetke, kjer smo posamezne sodelujoče kratko predstavili, nato posebne tematske posnetke, kjer smo združili odgovore več mladih na določeno temo. Vse to je bilo poleg MMC-ja objavljeno tudi na tistih družbenih omrežjih, ki jih mladi v zadnjem času največ uporabljajo – torej v obliki kratkih izsekov na Facebooku in Instagramu.

Zanimalo nas je, kako razmišljajo o politiki in politikih, ali se čutijo nagovorjene ali ignorirane, ali med seboj debatirajo o politiki, pa seveda zakaj je (ali ni) treba izkoristiti volilno pravico in zakaj ne. Vprašali smo jih, kakšna bi morala biti nova generacija politikov in ali drži, da so mladi pasivni, ko gre za izražanje volje in mnenj o političnih vprašanjih. Potem smo se osredotočili na pred-

sedniške volitve in skušali izvrtati, kaj mladim pomeni predsednik republike, ali je zanje sploh pomembno, kdo je predsednik in kako bi se moral človek na takšni funkciji vesti in kako ravnati, če se jim seveda zdi funkcija predsednika sploh pomembna.

Največji oziroma najpomembnejši del projekta Grem volit! je bilo soočenje devetih mladih s predsedniškimi kandidati. Na soočenju, ki so se ga udeležili vsi kandidati razen Andreja Šiška, je imel posamezni kandidat na voljo deset minut za pogovor z mladimi. Pogovarjali so se o temah, ki so se zdele zanimive njim in o perečih vprašanjih, ki se tičejo predvsem njihove generacije. Velja izpostaviti, da so mladi na soočenju pokazali svojo razgledanost in sposobnost kritičnega mišljenja – celo do te mere, da so nekateri trdili, da si vprašanj niso izmislili sami, temveč da so bila zanje pripravljena vnaprej.

Gosta soočenja sta bila Dejan Ladika s Televizije Slovenija in Tanja Starič z Radia Slovenija, ki sta vse pogovore pozorno spremljala in v treh sklopih podala svoje komentarje, mnenja in pričakovanja.

Poleg glavnega soočenja smo se z mladimi v živo pogovarjali še na volilni dan prvega kroga. Povabili smo jih v redakcijo

Multimedijskega centra in z njimi govorili o prvih volilnih izidih, njihovih odzivih na volilni dan in pričakovanjih glede drugega kroga. To smo ponovili v drugem krogu, s to izjemo, da smo se preselili v medijsko središče v Cankarjevem domu, s čimer so mladi pridobili še eno izkušnjo, saj so imeli priložnost izkusiti poseben utrip dogajanja.

Za konec lahko rečemo, da je bil naš prvotni cilj, torej najti način, kako pritegniti občinstvo, ki sicer ne posega po naših vsebinah, dosežen. Spletna prenosa sta zabeležila preko 10000 uporabnikov v živo, naknadno pa še enkrat toliko. Kar 70 odstotkov tistih, ki so nas spremljali preko Facebooka pa je bilo mlajših od 34 let.

Gorazd Slak, pomočnik generalnega direktorja za program in integracijo vsebin

Gorazd Slak je svojo profesionalno pot na televiziji začel leta 1994, na največji (in takrat še edini) televiziji v Sloveniji, TV Slovenija, v uredništvu Otroškega in mladinskega programa.

Nato se je odločil, da bo iskal sebe, in se, po 20 letih dela na različnih položajih – direktor promocije, direktor programa, izvršni direktor, svetovalec, v različnih državah – v Sloveniji, na Hrvaškem, Slovaškem, Madžarskem, Češkem, Makedoniji, na Švedskem, Danskem, to leto končno našel, in vrnil na RTV Slovenija.

Zakaj ste sprejeli izziv priti za pomočnika generalnega direktorja na RTV Slovenija?

K sodelovanju me je povabil generalni direktor. Njegova vizija, njegov način dela in način komunikacije so me prepričali, da se pridružim njegovi ekipi.

Kakšna je vaša dosedanja poklicna pot in katere izkušnje, ki ste jih pridobili v preteklosti, bi izpostavili?

Za seboj imam 22 let dela na različnih televizijah, začel pa sem prav na RTV Slovenija, v OMP. Od takrat sem delal tako na javnih, komercialnih, nišnih in lokalnih televizijah, v Sloveniji, na Hrvaškem, Slovaškem, Češkem, Madžarskem, Švedskem, Danskem, pa še kakšna država bi se našla. Deloval sem v funkciji svetovalca, programskega direktorja oziroma izvršnega direktorja.

Kakšne točno so vaše delovne zadolžitve oziroma področja delovanja kot pomočnika generalnega direktorja?

Največja bo seveda izpraznjenje jarka med stavbo radija in televizijo, v katerem menda plavajo krokodili in onemogočajo kvalitetno medsebojno sodelovanje. Sodelovanje treh medijev, radija, televizije in spleta je in mora biti »sveta trojica« vsakega naprednega medija.

S kakšnimi problemi ste se na svojem področju na RTV Slovenija srečali, kateri se vam zdijo najbolj pereči in kako ste pristopili k njihovem reševanju?

Medsebojna komunikacija ... Po hodnikih sem slišal že kar nekaj izjav, ki se mi jih pripisuje, pa jih v resnici nisem nikoli izrekel, še več, moje izjave so bile diametralno nasprotne od teh. Večkrat sem tudi imel

sestanke, kjer mi je ena skupina zatrjevala, da druga skupina ne bi rada naredila nekega koraka (pa pustimo katera in kakšen korak), pri pogovoru z drugo skupino pa sem ugotovil, da komaj čakajo, da dobijo tako priložnost.

Kakšno vizijo ste si skupaj z generalnim direktorjem zastavili za obdobje enega leta oziroma za obdobje štirih let delovanja?

Glede vizije sem odgovoril v vsakem vprašanju nekaj, tako da se ne bi rad ponavljal ali našteval.

Kako boste vi z vašimi dosedanjimi izkušnjami prispevali k spremembi notranjega okolja med sodelavci in sodelavkami na RTV Slovenija?

Tudi meni se vsak dan poraja to vprašanje. Nikoli se še namreč nisem srečal z »normativi«, nikoli se še nisem štempljal... Zame je delo zaključeno takrat, ko je opravljeno, delati pa se ga mora tako, da je kvalitetno opravljeno. Vendar pa vem, da je pri veliki večini sodelavcev, s katerimi sem se srečal do sedaj, prisotna velika želja po sodelovanju, pri sodelovanju pri zahtevnih projektih, ki bodo premikali meje slovenskih televizij, ne pa le sledili po poteh, ki bi jih utrli drugi. Želim si, da bi našli zanimanje za projekte, ki bodo to ustanovo vrnili na mesto najprodornejšega, najkvalitetnejšega, najbolj zaupanja vrednega medija v Sloveniji.

Marjan Čuk, pomočnik generalnega direktorja za poslovne zadeve

Marjan Čuk je septembra nastopil funkcijo pomočnika generalnega direktorja za poslovne zadeve. Diplomiral je leta 1981 na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Po študiju se je usmeril v revizorske vode in bil še v času nekdanje države vodja revizijske ekipe na SDK. Nato je ustanovil in vodil lastno podjetje, katerega glavna dejavnost je bila revizija in z revizijo povezane sorodne storitve.

Zakaj ste sprejeli izziv priti za pomočnika generalnega direktorja na RTV Slovenija?

Izziv sem sprejel predvsem zaradi zavedanja, da bi lahko s svojimi dolgoletnimi izkušnjami, ki sem jih pridobil s svojim delovanjem na področju financ, zunanjih in notranjih revizij ter davčnem svetovanju, pripomogel k izboljšanju poslovanja RTV Slovenija.

Kakšna je vaša dosedanja poklicna pot in katere izkušnje, ki ste jih pridobili v preteklosti, bi izpostavili?

Moja poklicna pot se je pričela v času bivše države v Službi družbenega knjigovodstva. Za nepoznavalce naj pojasnim, da je bila dejavnost te službe za tisti čas zelo pomembna, saj je opravljala ves plačilni promet v državi, davčno inšpekcijo, revizijsko dejavnost, zbirala in objavljala je razne statistične podatke... Po uveljavitvi zakona o revidiranju sem ustanovil revizijsko družbo, ki sem jo uspešno vodil do prihoda na delovno mesto pomočnika generalnega direktorja za poslovne zadeve na RTV Slovenija.

Kakšne točno so vaše delovne zadolžitve oziroma področja delovanja kot pomočnika generalnega direktorja?

Gre kar za široko področje poslovnega vodenja te hiše. Moja naloga je nuditi pomoč enotam pri njihovem prizadevanju za čim gospodarnейše poslovanje predvsem tako imenovanih zalednih služb. Brez njih pravzaprav ne bi uspeli poslovati. Brez dobrega delovanja službe za RTV prispevek, bi imeli manj denarja. Brez ustrezne komercialne službe bi morda kmalu zašli v težave pri spoštovanju pravil javnega naročanja, morda neoptimalno porabljali sredstva. Brez ustreznih

podatkov računovodstva in kontrolinga, ne bi vedeli kako poslujemo in bi morda imeli problem z likvidnostjo. Potem je tu še notranja revizija, ki opozarja, kje morda ne delujemo optimalno, morda celo slabo. Pa še kaj bi se našlo.

S kakšnimi problemi ste se na svojem področju na RTV Slovenija srečali, kateri se vam zdijo najbolj pereči in kako ste pristopili k njihovem reševanju?

Žal se mi zdi, da bova imela z generalnim direktorjem kar nekaj nujnih nalog. Postopki in način delovanja, ki smo jih razkrili ob letošnji prireditvi EMA se ne smejo več ponoviti. To zahteva od vseh, ki so odgovorni za pripravo in vodenje takšnih projektov, tudi ustrezno usposabljanje. Veliko dela nas čaka na področju obračuna plačila za opravljeno delo. Želimo doseči, da bi vsi vodje odobraval samo res potrebne in opravljene ure, ker bi tako zmanjšali nadure in bi prišli do tega, da se poraba časa porazdeljuje na posamezne projekte.

Kakšno vizijo ste si skupaj z generalnim direktorjem zastavili za obdobje enega leta oziroma za obdobje štirih let delovanja?

Običajno, ko prideš, si vizije za eno leto ne postavljaš. Z generalnim direktorjem sva dogovorjena, da se najprej lotevamo nujnih nalog, potem pa bomo v nadaljevanju skušali stvari razvijati v smeri, da bodo vsi, ki se ukvarjajo s financami v tej hiši, primerno usposobljeni, da bodo postopki znani in upoštevani. To nam bo dalo osnove tudi za podrobnejše analize, kaj lahko naredimo, da bi bili učinkovitejši. To bo še toliko pomembnejše, v kolikor bi se pokazalo, da bi nam družba bolj na tanko odrezala rezino kruha in nam na ta način otežila normalno delovanje. V tem primeru je zavedanje, koliko kaj stane, koliko se morda da prihraniti pri odločitvah, zelo pomembno.

Kako boste vi z vašimi dosedanjimi izkušnjami prispevali k spremembi notranjega okolja med sodelavci in sodelavkami na RTV Slovenija?

Spreminjati odnose v notranjem okolju je zahtevna naloga. Sam sem zagotovo del ekipe, ki jo je oblikoval generalni direktor in bom prispeval svoj del na mojem področju. Kolikor pa poznam generalnega direktorja, bo temu namenil velik del svojih aktivnosti. Pravzaprav se mi zdi, da so prvi rezultati že tu. Skrivanja ni več, poročila so jasna, zahteva se drugačno delovanje. Ob tem pa se vendarle čuti podpora tistim, ki delajo po najboljših močeh. Mislim, da mu bom pri tem najboljše pomagal, če bomo na mojem področju učinkoviti, da bomo delovali pravilno in se generalnemu direktorju s tem pravzaprav ne bo potrebno ukvarjati.

**Sprašujeta: Darja Slokan in
Sabrina Povšič Štimec
Foto: Darja Slokan**

Potrjen nov Svet delavcev RTV Slovenija

Na volitvah, 31. maja 2017, so bili za naslednja štiri leta v Svet delavcev izvoljeni: **Franci Pavšer, Aleksander Hribar, Nataša Bolčina Žgavec, Robert Pajek, Petra Bezjak, Tomaž Karat, Jana Vidic, Edi Mavsar, Franc Kuplen, Špela Novak, Sabina Francek Ivović, mag. Simona Habič, dr. Andrej Doblehar, Viki Twrdy in Irena Shyama Hlebš.**

Svet delavcev je organ soupravljanja. Delavci lahko prek njega dajejo predloge in mnenja, zahtevajo skupno posvetovanje z delodajalcem, soddločajo o posameznih vprašanjih in zahtevajo zadržanje posameznih odločitev delodajalca do sprejema končne odločitve na pristojnem organu.

Izjemno pomembna odbora, kjer se člani ukvarjajo s ključnimi temami za zaposlene, sta odbora za pravno varnost in za prepoznavanje ter preprečevanje mobinga.

Svetniki so ustanovili naslednje odbore:

- Odbor za pravno varnost delavcev,
- Odbor za počitniške domove,
- Odbor za transparentnost,
- Odbor za gostinske storitve,
- Odbor za varovanje zdravja,
- Odbor za kreativnost in razvoj,
- Skupni odbor za prepoznavanje in preprečevanje mobinga na RTV SLO,
- Delovna skupina za nadzor nad spremembami tehnologij na RTV SLO.

Svet delavcev ima predvsem naslednje pristojnosti:

- skrbi za to, da se izvajajo zakoni in drugi predpisi, sprejete kolektivne pogodbe ter doseženi dogovori med svetom delavcev in delodajalcem;
- predlaga ukrepe, ki so v korist delavcev;
- sprejema predloge in pobude delavcev in jih v primeru, da so upravičeni, upošteva pri dogovarjanju z delodajalcem;
- pomaga pri vključevanju v delo invalidom, starejšim in drugim delavcem, ki jim je zagotovljeno posebno varstvo.

Vsi člani so vam ves čas na voljo za vaša vprašanja, težave, pobude. Prostori Sveta delavcev so v pritličju stavbe na Komenskega. Za anonimne prijave je ob varnostniku tudi poštni nabiralnik, pišete nam lahko na svet.delavcev@rtvslo.si.

Želimo vam čim bolj uspešno delo in se skupaj z vami veselimo novih izzivov!

Uradne ure Sveta delavcev so vsak prvi ponedeljek v mesecu med 10. in 13. uro. Zaželeno so prehodne najave. Z delom Sveta delavcev se lahko seznanimate tudi na internem portalu MojRTV in po drugih internih komunikacijskih poteh.

Petra Bezjak

Nataša Bolčina Žgavec

Andrej Doblehar

Sabina Francek Ivović

Simona Habič

Irena Hlebš Shyama

Tomaž Karat

Franc Kuplen

Edi Mavsar

Špela Novak

Robert Pajek

Franci Pavšer

Sašo Hribar

Viki Twrdy

Jana Vidic

Posvet o razvoju studijskih TV oddaj, trendih razvoja TV tehnologije in novih pristopih pri produkciji TV oddaj

V začetku meseca oktobra smo organizirali posvet o razvoju studijskih TV oddaj, trendih razvoja TV tehnologije in novih pristopih pri produkciji TV oddaj, ki so mu prisostvovali vodstvo RTV Slovenija, predstavniki uredništev, strokovnjaki iz programskega in tehničnega dela TV Slovenija, predstavniki programskega in nadzornega sveta.

Torej vsi, ki lahko kakor koli prispevamo k strateškim odločitvam glede izgradnje in uporabe televizijskih studiev. Dilema, ki je pred nami in jo je treba razrešiti v najkrajšem možnem času je ali v 4. nadstropju nadomestne gradnje na Komenskega 5 vzpostaviti nov studio, ki bi bil prvenstveno namenjen informativnim programom ali pa zgraditi morebiti pisarne ali studie radia. Tako je bilo planirano že pred časom, vendar so se pojavili pomisleki ali tak studio res potrebujemo. Zaradi tega smo na posvetu prevetrili mnenja o tem, koliko studiev imamo, ali ustrezajo našim potrebam sedaj in ali bodo zadovoljili naše potrebe tudi v prihodnosti. Uvodno predstavitev je podal pomočnik generalnega direktorja za program in integracijo vsebin Gorazd Slak. Iz podane analize izhaja, da so vsi studii v Ljubljani blizu polne zasedenosti, zato povečevanje števila oddaj, ki bi se snemale v studiih, ne pride v poštev. Po drugi strani pa je studio 3, ki je sedaj prvenstveno namenjen informativnemu programu, pravzaprav dosegel svoje meje pri opremljanju s tehnologijo, ki omogoča vedno boljše predstavitve, integracijo vsebin in video podobe na bolj gledljivi ravni, kar bi naredilo poročila in druge oddaje privlačnejše za gledalca.

Analiza zasedenosti studiev kaže, da ob trenutni produkciji in načinu produkcije TV Slovenija ne potrebuje novih studiev. A že posvet o strategiji razvoja studiev je razkril nekaj popolnoma nepričakovanih dejstev. Ob razglabljanju o »obogateni realnosti« (Augmented reality) smo ugotovili, da na TV Slovenija že obstaja tehnologija, ki omogoča ta način vizualizacije. Tako v studiu 3 kot v studiu 2. V studiu 3 smo že opravili teste. AR je mogoč, zato je treba takoj preiti v fazo izvedbe (postavitev grafičnih predlog za prikaz različnih tipov podatkov). V studiu 2 pa se bodo oddaje z obogateno realnostjo začeli delati v času zimskih olimpijskih iger.

Mnenja uredništev

Pomočnica direktorice TV Slovenija je izrazila pomislek glede povečanja števila studiev zaradi manjše produkcije oddaj. Ob pa tem je poudarila, da bi potrebovali ustrezen studio za velike studijske oddaje, ki se trenutno zelo težko realizirajo v studiu 1.

Športno uredništvo je izrazilo željo, da bi imeli studio, ki bi bil primeren in pripravljen za športne dogodke.

Informativni program je izrazil prepričanje, da bo za ustrezno pokrivanje dogajanja potreboval dva studia – večjega za redne oddaje in manjšega za hitro odzivanje na dogodke.

Predstavnika programskega sveta sta izrazila strinjanje z razvojem studiev oziroma še bolj pomembno z razvojem produkcije, ki bo bolj povezala različne medije (radio, TV in internet) in uredništva.

Predstavniki nadzornega sveta je poudaril, da je investicija v zgradbo na Komenskega 5 planirana in da je treba sprejeti odločitev, kak-

šne prostore bo stavba vsebovala. Hkrati je izrazil zadovoljstvo ob dejstvu, da je bila predstavljena zasedenost obstoječih studiev, kar kaže na njihovo rentabilno uporabo.

Mnenje o nadaljnjem razvoju studiev

Zastaviti si moramo dve vprašanji.

Prvo je preprosto: Ali mora TV Slovenija investirati v nov studio in narediti spremembe v načinu produkcije?

Odgovor je preprost: Ne. S sedanjim številom studiev in obstoječim načinom produkcije (virtualni studio, samo osrednje informativne oddaje, brez specializacije športa) lahko pokrijemo vse produkcijske potrebe.

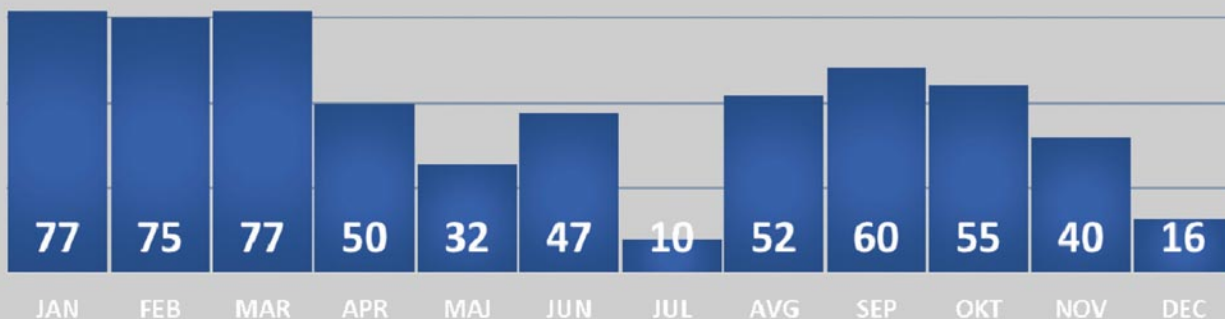
Drugo vprašanje je bolj zahtevno:

Ali si TV Slovenija lahko privoščiti, da ne gre v korak z napredkom v načinu produkcije in organizaciji uredništev, delovnih procesov in ali si lahko privoščiti, da ne investira v nov studio?

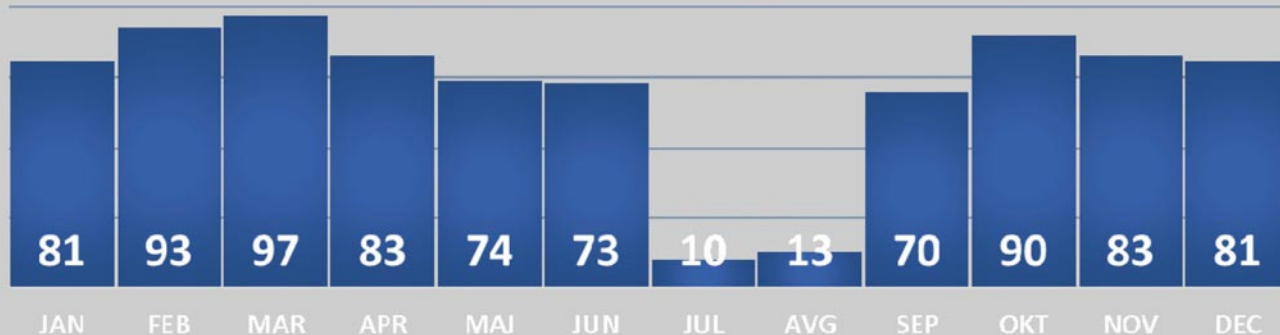
TV Slovenija mora aktivno pristopiti k strateškemu načrtu razvoja produkcije in s tem tudi razvojem studiev in studijske tehnike. To pomeni, da si ne moremo in ne smemo privoščiti stagnacije na tem področju.

Tako sedaj ostaja samo še sprejem odločitve, ali je treba na projektih, ki so že pripravljeni, še kaj dodelati ali pa se dokončno odločiti o nadomestni gradnji, ki jo RTV Slovenija, ki sodobne stavbe ni dobila že od same izgradnje televizije, nujno potrebuje. S tem se bo tudi omogočilo, da bi kasneje pristopili k resni ureditvi prostorov Radia Slovenija, ki v mnogočem ne ustrezajo sedanjim potrebam. Posegi v stavbo so brez temeljite protipotresne sanacije pravzaprav nemogoči.

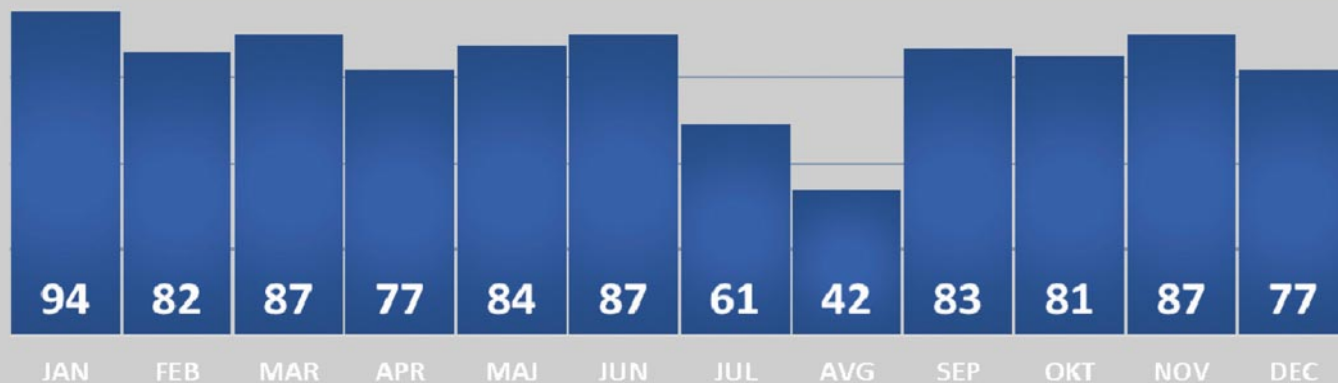
Posvet se je tako zaključil s podporo vseh prisotnih, da bi bilo nesmiselno zapraviti zadnjo možnost za postavitev studia na lokaciji v središču mesta za prostore, ki bi jih sicer potrebovali tako za radio, kot za določen del te televizije.

Studio 1

Studio 1: Zasedenost studia je predvidljiva – gre za največji studio, v katerem se snemajo največji projekti, največkrat vnaprej (več snemanj v enem dnevu), zato je zasedenost največja pred novimi sezonami oddaj.

Studio 2

Studio 2: Studio je trenutno najbolj obremenjen studio na TV (upoštevana ni dnevna produkcija oddaje Dobro jutro). V marcu je bil prost le en dan, v februarju pa samo dva dneva. Njegova zasedenost sovpadla s televizijsko sezono, saj se v njem delajo oddaje v živo oziroma oddaje, ki gredo v spored v tednu, ko so posnete.

Studio 4

Studio 4: Ta studio je bil leta 2006 najmodernejši studio. Sedaj pa televizije in produkcije opuščajo navidezno resničnost (virtual reality) in razvijajo obogateno resničnost. Oddaje, posnete v tem studiu, so v letu 2017 vizualno zastarele.

Zasedenost studiev je opisana v odstotkih. V studiu 2 ni upoštevana dnevna oddaja Dobro Jutro)

Nagrado Franeta Milčinskega – Ježka za leto 2017 prejel Drago Mislej – Mef

»Drago Mislej – Mef je pisec besedil popevk in glasbenik, avtorski pesnik (kantavtor), avtor scenarijev različnih glasbenih prireditev in televizijskih oddaj, organizator izolskih "dogodkov z okusom", glasbenih etno-festivalov, novinar in urednik v različnih primorskih medijih, založnik in kolumnist, tenkočutni radijski kramljač, skupnostni aktivist in neumorni animator človeških duš.«

Prejemnik nagrade Franeta Milčinskega – Ježka je Drago Mislej – Mef

Žirija za podelitev nagrade Franeta Milčinskega – Ježka, ki jo sestavljajo predsednik žirije Slavko Hren in člani Branka Bezeljak, Gabrijela Gruđen, Metka Hojnik Verdev, Mitja Rotovnik, dr. Andrej Stopar in Andrej Vajevac se je odločila, da letošnjo nagrado Franeta Milčinskega – Ježka podeli Dragu Misleju – Mefu. Nagrada je bila podeljena v oddaji *Vikend paket*, v nedeljo, 5. novembra 2017, na prvem programu Televizije Slovenija.

Žirija je v obrazložitvi prejemnika nagrade med drugim zapisala: Duhovit Primorec s smislom za mediteransko improvizacijo v slovenskem kulturnem prostoru ustvarja že več kot štirideset let. Mnogi ga poznajo predvsem kot pisca besedil za pop glasbenike in skupine. Mef je avtor besedil številnih uspešnic skupin Prizma, Bazar, Kameleoni, Kalamari, Halo, Avtomobili, Ana Pupedan, Tabu ter pevcev in pevk, kot so Tinkara Kovač, Anika Horvat, Lara Baruca, Monika Pučelj, Bilbi, Slavko Ivančič, Tulio Furlanič in drugi. Le nekaj naslovov njegovih glasbenih uspešnic: Portorož 1903, Dober dan, še zaspan, Amerika, Lahko noč, Piran, Veter z juga, Črta, Ko mene

več ne bo ... Napisal je okoli petsto besedil zase in za druge, bil je skoraj "aboniran" na nagrado za najboljšo besedilo na festivalu Melodije morja in sonca, nagradili pa so ga tudi na ponovno oživiljeni Slovenski popevki.

Osebnost in ustvarjalnost Draga Misleja Mefa segata dlje od površne pozornosti javnosti, v širše družbene odnose in prostore, v sfero medsebojnih človeških odnosov, ki jih zna s svojo prijetno naravo narediti vsaj znosnejše, če ne že pristnejše in toplejše. Od vseh talentov, ki mu jih je naklonila mati narava – od večšine pisanja, duhovitega pripovedovanja do igranja kitare – je prav v sočutni človečnosti nemara najbolj blizu hudomušnemu Ježkovemu duhu, njegovi prodorni misli in ironiji (nikoli pa cinizmu!), ki ga posebej časti po Franetu Milčinskem imenovana ertevejevska nagrada. Mefa odlikuje dobronamerna človeška natura. V razdejanju družbeni in medijski krajini v različnih medijih govori in piše o tistem nekaj, kar se je imenovalo kolektivni duh in pripadnost. Tistem, kar nas je delalo boljše. Z zanj značilno lahkotnostjo z vsakim živim bitjem najde stik in, če le more, nesebično pomaga. Vzame si čas za zgodbe drugih, njihove usode nehote najdejo odmev v njegovih besedilih. Zato se ne čudimo, od kod v njegovih besedilih lokalni "modeli" kot so Gina, Anita, Greta, Aksinija, pa Aldov avto, Marija, ki je niso našli ... ali pa pozabljeni kipar Oreste Dequel. Za razliko od mnogih, nikoli ne sili v ospredje, tudi njegova radijska in televizijska ustvarjalnost se giblje v duhu Franeta Milčinskega – Ježka, ki je o sebi med drugim dejal: "Jaz nisem kulturnik, sem samo neke vrste komunalna usluga, dvorni norec Njegovega veličanstva Ljudstva."

Bil je tudi vselej zgodbar. Besedila, ki jih Mef piše zase ali druge, so zapomnljiva tudi zaradi otipljive življenjskosti. Današnja individualizirana izkušnja sprejemanja popularnih kulturnih vsebin zelo

Nagrada je bila podeljena v oddaji *Vikend paket* Televizije Slovenija

ustreza potrošniški družbi; ponudniki kulturno-zabavnih atrakcij se skušajo maksimalno prilagajati željam posameznikov, ki še nikoli doslej niso imeli tolikšnega vpliva na ponudbo vedno bolj plehkkih vsebin v območju minljive mimobežnosti. Vse redkeje naletimo na kulturne produkte, ki bi zaznamovali širši družbeni prostor tako, da se dotaknejo tudi tistih, ki s fenomenom skupnosti niso hoteli imeti opravka. S tem prav gotovo izgublamo pomemben del javnega življenja. Drago Mislej – Mef se s svojim nesebičnim organizacijskim, animatorskim, kulturnim delom v Izoli, kjer je dvanajst let organiziral in vodil Festival Mediteran, s katerim je promoviral drugačnost v glasbi in svetovno glasbeno dediščino, v novejših časih pa z različnimi glasbenimi in družabnimi dogodki "Pri špini", noče vdati. Vztraja. Tudi z ustvarjanjem v skupini Mef&NOB, ki nastopa v dveh izvedbah: mehkejši akustični ter večji ter trši rockovsko-jazzovski zasedbi. S prijatelji je posnel tri albume, mnoge skladbe so postale uspešnice, ubrane že skoraj dylanovsko. Ko jih s svojim raskavim glasom odpoje, jih podpre tudi z ustreznim glasbenim izrazom in vedno boljšimi aranžmaji, ki so delo skupine in koprskega producenta Andree F-ja. Nihče ne zveni kot on, kadar pripoveduje svoje zgodbe.

Če bi bil Ježek še vedno med nami, bi se z Mefom gotovo dobro ujela.

O tem, da je šla nagrada Franeta Milčinskega – Ježka v prave roke, govori tudi njegova odločitev, da del nagrade nameni mladim glasbenim ustvarjalcem. Tako bo njihova mladostna energija in ustvarjalnost lažje dobila krila.

V želji, da bi vzpodbudili izvirne dosežke in opuse v zvrsteh radijske in televizijske ustvarjalnosti, ki sledijo žlahtni tradiciji Ježkovega duha, je Programski svet RTV Slovenija letos že devetindvajsetič podelil nagrado Franeta Milčinskega – Ježka. Dosedanji prejemniki Ježkove nagrade so: Marjan Marinc, Bojan Adamič, Srečko Golob, Urban Koder, Iztok Mlakar, Mojmir Sepe, Ervin Fritz, Jani Kovačič, Tomaž Pengov, Pavel Lužan, Gojmir Lešnjak, Vita Mavrič, Zlatko Šugman, Jure Ivanušič, Črt Škodlar, Nataša Tič Ralijan, Andrej Rozman Roza, Sašo Hribar, Kolektiv Narobov, Adi Smolar, Tone Partljič (za življenjsko delo), Lado Leskovar, Vinko Möderndorfer, Barbara Cerar in Tone Fornezzi – Tof (za življenjsko delo), Tilen Artač, Toni Gašperič, Marko Radmilovič, Ljerk Belak in Desa Muck.

CARMEN MANET – evrovizijski zbor leta 2017

Slovenski ženski pevski zbor Carmen manet je julija 2017 osvojil prvo mesto na tekmovanju Evrovizijski zbor leta 2017 in tako ponesel kakovost in tradicijo slovenskega zborovskega petja čez meje naše države. Evropska radiotelevizijska zveza EBU je tovrsten format tekmovalne TV-oddaje za nadarjene zborovske pevce letos uvedla prvič, tekmovanja pa se je udeležilo devet ljubiteljskih pevskih zborov iz držav članic EBU.

Ženski pevski zbor Carmen manet je za zastopanje Slovenije na prvem tekmovanju Evrovizijski zbor leta izbralo Uredništvo glasbenih in baletnih oddaj Televizije Slovenija s finančno podporo Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti.

O zmagovalcu je odločala tričlanska strokovna žirija v sestavi: britanski skladatelj John Rutter, latvijska mezzosopranistka El na Garanča ter švicarski zborovski dirigent Nicholas Fink.

Naše pevke so nastopile z glasbo mladih slovenskih skladateljev Sama Vovka in Katarine Pustinek Rakar. Skladatelj sta svoji skladbi, ki sta prepleteni s slovenskim ljudskim izročilom, napisala prav za to priložnost. Skladba Adrca (skladateljica Katarina Pustinek Rakar) opisuje življenje ženske v slovenski ljudski pesmi, spremljevalni rekvizit v vseh pesmih je ruta (narečno adrca), ki je bila nekoč nepogrešljivi del ženske oblačilne podobe. Spremljamo odrasčanje dekleta, prvo zaljubljenost, poroko, rojstvo otroka, slovo od moža, ki odhaja v vojsko, in žalovanje ob njegovi smrti. Splet ljudskih pesmi se konča z vstajensko pesmijo Aj, zelena je vsa gora (peli so jo na velikonočni ponedeljek), ki simbolizira nov začetek in novo upanje. Skladba Ta na Solbici Sama Vovka pa se prav tako zgleduje po ljudskem melosu slovenske manjšine v Reziji, tudi njeno besedilo je v rezijanščini. Pripoveduje o tradicionalnem praznovanju poroke v vasi Solbica v Reziji, kjer razposajeni topot nog plesalcev preglasi reko Bilo in odmeva od Kanina. Sodobna glasbena podoba vključuje tudi tradicionalno grleno petje, topot z nogami in ploskanje.

Izmed devetih držav, ki so se tovrstnega tekmovanja udeležile, je drugo mesto osvojil pevski zbor iz Walesa, tretje pa iz Latvije.

Tekst: Katja Pečaver, Foto: Aljaž Repnik

Zmagovalke so ob tej priložnosti povedale: »Težko je bilo verjeti, da bomo res dosegli zmago na tako čudoviti prireditvi. Zbori so bili zelo dobri, a različni, programe pa je težko primerjati med sabo. Že med pripravami nam je nekaj tujih pevcev reklo, da smo njihovi favoriti, pa si vseeno nismo upali kaj dosti misliti na to. Osredotočili smo se na nastop in prav v zaključnem dejanju res vložili vanj vse svoje sile, koncentracijo in energijo. Izkazalo se je, da so našo energijo začutili tudi poslušalci v dvorani in pa strokovna žirija. Dihale smo skupaj in sledile zborovodji Primožu Kerštanju ter uspele Sloveniji prinese zmago že na prvi izvedbi tega tekmovanja. Zelo smo ponosni na svoj dosežek. Produkcija dogodka je bila na visokem nivoju, vzdušje kljub velikemu številu nastopajočih prijetno in sproščeno. Zelo lepo je bilo videti, da se tudi drugi pevci veselijo z nami.«

Častitljivih 60 let oddajnika na Krvavcu

Težko si zamišljamo, da pred dobrimi 60-timi leti v naših dnevnih sobah ni bilo televizijskih sprejemnikov. Takrat je le radio predstavljal, kot temu danes rečemo, elektronske medije. Po drugi svetovni vojni se je pričela televizija širiti po vsej Evropi.

Pričetek oddajanja televizijskega programa s Krvavca predstavlja enega od pomembnih mejnikov uvajanja televizije v Sloveniji. Televizija, kot tehnologija, je bila predstavljena že v letu 1956 v okviru takratnega sejma elektronike v Ljubljani. Prvo oddajanje televizijskega signala s Krvavca pa beležimo 14. februarja 1957. Takrat se to še ni dogajalo na današnji lokaciji, temveč v nekaj nižje ležečem Domu na Krvavcu.

Pri pregledovanju arhivskega gradiva, sem naletel na posnetke odkrivanja današnje lokacije, ko je bila na tem mestu le trava in grmičevje. Viden pa je že stolp pri domu. Nostalgичni posnetki izgradnje prvega objekta in stolpa na tej lokaciji v črno-beli tehniki navdihujejo z entuzijazmom takratnih pionirjev izgradnje oddajnega centra. Težko si je predstavljati, da je prvi oddajni center zgrajen v času, ko še ni bilo ceste na Krvavec in je bilo potrebno ves gradbeni material, kasneje pa televizijsko opremo peš ali pa s pomočjo volovskih vpreg znositi na današnjo lokacijo.

Prva oddaja v letu 1957 je bil program italijanske televizije, kajti Televizija Ljubljana je pričela z rednim oddajanjem leto kasneje. Oddajni center je kmalu dobil tudi mikrovalovno povezavo s studiem v Ljubljani in oddajnima centroma Nanos ter Sljeme. V teh pionirskih časih je posadka opravljala tudi preklope med programom iz studia in programom jugoslovanske radiotelevizije iz Beograda. Prav tako je posadka dajala obvestila o prekinitev in tehničnih težavah pri posredovanju programa. Takratne pionirje uvedbe televizije v Sloveniji je gnal entuzijazem in želja po raziskovanju novega, kar vsekakor je v tistem času televizija bila. Članom posadke ni bilo težko bivati na Krvavcu tudi tri mesece skupaj. Razmere za bivanje so bile neprimerljive z današnjimi.

Krvavec je bil sprva le televizijska oddajna točka, šele leta 1961 je bil nameščen prvi radijski oddajnik. To so bila leta izgradnje radijske oddajne mreže na FM frekvenčnem območju, ki je omogočalo

oddajanje novih radijskih programov v stereo tehniki.

Leta 1965 smo pričeli z oddajanjem drugega televizijskega programa. V današnjem času izredno velike televizijske ponudbe si težko predstavljamo, da so gledalci v Sloveniji šele takrat dobili možnost izbire med le dvema televizijskima programoma. Začetki barvne televizije segajo v leto 1966, prvi prenos v barvah pa je bilo možno sprejemati leta 1970, ko je potekalo v Ljubljani svetovno prvenstvo v drsanju.

Šele leta 1980 je bila zgrajena cesta do oddajnega centra, kar je omogočilo izgradnjo objekta v železobetonski izvedbi, danes. Med slovensko osamosvojitveno vojno leta 1991, je bil oddajni center Krvavec dvakrat napaden, kar je povzročilo za približno pol mio eur materialne škode, trije člani posadke pa so bili poškodovani. Po osamosvojitvi Slovenije smo na oddajni center namestili tudi naprave za oddajanje komercialnih radijskih in televizijskih postaj. Na stolpu pa so nameščene tudi naprave mobilnih operaterjev in drugih uporabnikov frekvenčnega spektra.

Leta 2010 smo izklopili vse analogne televizijske oddajnike na oddajnem centru. Takrat je nova DVB-T tehnologija v celoti prevzela oddajanje televizijskih programov v Sloveniji.

Oddajni center Krvavec je naš najvišje ležeč oddajni center z največjim pokrivanjem in kot tak, predstavlja najpomembnejšo točko v naših radijskih in televizijskih omrežjih. Nove tehnologije so prinesle velike spremembe v delovanju posadk na oddajnih centrih. Oddajni centri so danes avtomatizirani, število delavcev na oddajnih centrih se zadnja leta vztrajno zmanjšuje, vendar zaradi pomembnosti oddajnega centra Krvavec, tu še vedno vztrajamo s skoraj polno zasedenostjo oddajnega centra. V konkurenci novejših načinov posredovanja radijskih in televizijskih programov do poslušalcev pa oddajni center Krvavec še vedno ohranja svojo pomembno vlogo.

Naj na koncu čestitam in izrečem zahvalo vsem pionirjem, ki so pred 60-timi leti pričeli z oddajanjem s Krvavca, verjetno si niti v sanjah niso predstavljali oddajnega centra v danšnji podobi in z današnjimi modernimi tehnologijami. Zahvala gre tudi vsem članom posadk v teh 60-tih letih, kakor tudi ostalim tehnikom in inženirjem, ki so doprinesli k izgradnji in obratovanju oddajnega centra.

15 let regionalnega kanala Televizije Maribor

Bil je ponedeljek, 23. septembra 2002, ko se je ob sedmih zjutraj z oddajo Dobro jutro, Slovenija začel spored regionalnega kanala Televizije Maribor. Po 34 letih od ustanovitve prvega dopisništva TV Ljubljana v Mariboru in sedem let po tem, ko sta bila z zakonom ustanovljena regionalna RTV-centra v Kopru in Mariboru.

V Kopru so tisto leto praznovali že 30. obletnico delovanja regionalne TV v slovenskem in italijanskem jeziku, v Mariboru pa smo začeli znova in v samostojni državi, v družbi, ki se je spreminjala.

Oddaja Dobro jutro, Slovenija se je tistega jutra preoblikovala v eno samo prizorišče slavlja, veselja in ponosa. Vsi smo delali zagnano in si prizadevali svoje delo opraviti po najboljših močeh. V oddaji smo gostili takratnega generalnega direktorja RTV Slovenija Aleksa Štakula in direktorico televizije Mojco Menart. Voditelja Eva Stavbar in Sebastijan Matul sta predstavila skorajda vse takratne ustvarjalce programa, doajen mariborske televizije Franček Jauk je govoril o novih priložnostih in nepredstavljenih možnostih.

O začetkih in konkurenci

Leto dni so trajale priprave od trenutka, ko nam je Svet za radiodifuzijo podelil frekvenco, na kateri je bilo možno oddajati nov program na območju severovzhodne Slovenije. Postaviti smo morali vsakodnevni spored med 7. in 23. uro, zasnovati dovolj oddaj, da bi ustvarili 20 odstotkov lastne premierne produkcije, od tega najmanj 30 odstotkov informativnih vsebin. S treh stalnih rednih tedenskih oddaj (Ljudje in zemlja, Na vrtu in 4x4 - O živalih in ljudeh) smo po letu dni priprav prešli na redno produkcijo, najprej osemnajstih, kmalu pa samo še štirinajstih dnevnih ali tedenskih oddaj, med katerimi so bile tudi redne tedenske oddaje o kulturi in športu.

V tistem času je bilo konkurenčno okolje regionalnih in lokalnih televizij v Sloveniji že vzpostavljeno. Na območju severovzhodne Slovenije je že delovalo več zasebnih regionalnih TV-postaj s statusom programov posebnega pomena. Komercialne TV-postaje so imele veliko prednost pred nami, saj so oblikovale prepoznavne sporede s popular-

nimi glasbenimi in filmskimi vsebinami, imele so dostop do oglaševalskega trga, TV Maribor pa je šele morala dokazati, da si zasluži pozornost državljanov in oglaševalcev. Nova TV-postaja potrebuje približno dve leti, da se ustali v spominu gledalcev in postane del njihovih potreb. TV Maribor je po raziskavah o gledanosti to uspelo že po šestih mesecih. Njena gledanost je v večini dnevnih pasov za šest do dvanajstkrat presegla gledanost vseh konkurenčnih TV-postaj v lokalnem in regionalnem prostoru. Zlasti je izstopala boljša gledanost v terminih informativnih oddaj, kjer so takratne izkušnje in standardi javne televizije vendarle poudarjali razliko in očitno bolj ustrezali pričakovanjem gledalcev. Ugotavljali smo, da višja gledanost našega regionalnega programa dokazuje visoka pričakovanja gledalcev do javne regionalne televizije.

Podpora inovativnosti

Spored na regionalnem kanalu TV

Maribor smo oblikovali samostojno. Postopoma smo nadgrajevali vsebine, tudi z več športa, glasbe in filmov, bili smo odzivni in spremljali večje javne prireditve in dogodke v regionalnem okolju, enakovredno smo bili udeleženi pri spremljanju predvolilnih kampanj, zvesto smo sledili vsem poletnim in glasbenim festivalom v severovzhodnem delu države. Odlikovala nas je tudi inovativnost.

Leto 2001, ko še nismo imeli regionalnega kanala, a smo se nanj pripravljali, bo ostalo v spominu po enajstih kronikah Festivala Lent na prvem sporedu nacionalne televizije, ki so bile predhodnice oddaj, ki jih danes poznamo pod naslovom Poletna scena. V novembru istega leta smo dobili nalogo, da v Mariboru zasnujemo in z novim letom 2002 začnemo z oddajanjem nacionalnega jutranjega programa. V slabih treh mesecih smo pripravili vse potrebno in mariborski studio je postal, in dobra štiri leta bil, tako imenovani master jutranjega

programa, v katerem smo takrat enakovredno in vsakodnevno sodelovali s kolegi iz Kopra in Ljubljane, z dopisniki iz vse Slovenije. V letu 2002 je bil jutranji program ena od štirih velikih programskih novosti TV Slovenija. Dve od teh štirih smo realizirali v Mariboru, ko smo septembra 2002 začeli oddajati redni program na regionalnem kanalu.

Z mariborskim reportažnim vozilom smo opravili prvi neposredni prenos nogometne tekme s stadiona v Celju, za katerega se je Nogometna zveza Slovenije takrat odločila, da se bodo na njem igrale vse tekme sloven-

predvajali osrednjo informativno oddajo Tele M iz Celja in uro in pol pozneje na TV SLO 2 opravili še neposredni prenos nogometne tekme, kvalifikacijske za Evropsko prvenstvo reprezentanc do 21 let med Slovenijo in Francijo. Leta 2003 smo v sporred ob nedeljskih večerih vključili redni tedenski termin, namenjen predvajanju slovenskih filmov, ki je po odzivih gledalcev presegel vsa naša pričakovanja. Televizija Maribor je imela lastne redne tedenske oddaje o kulturi in športu, dnevno-informativno oddajo Iz naših krajev in aktualno-informativno oddajo Tele M. V pogovorni

poglavitni kriterij za izbiro pa je bil, da izvirajo ali delujejo na območju štirih zgodovinskih pokrajin v severovzhodni Sloveniji (Štajerska, Koroška, Pomurje in Savinjska regija).

Ko govorimo o inovacijah, je zanimivo tudi leto 2008, v katerem je Regionalni RTV center Maribor gostil 26. redno letno konferenco Evropskega združenja regionalnih javnih televizij - CIRCOM Regional, in prvi v Sloveniji predstavil predvajanje televizijskega programa v živo prek mobilnih telefonov. Združenje, katerega članici iz Slovenije sta TV Koper/Capodistria in TV Maribor, je takrat tesno sodelovalo s svetovno znanim Inštitutom Fraunhofer z Univerze Erlangen. Njihovi sodelavci so v Maribor pripeljali prvi DVB-H oddajnik omejene moči, prek katerega so televizijsko sliko in ton prenašali na mobilne naprave udeležencev konference v Hotelu Habakuk. Tako smo lahko v Mariboru doživeli vsaj delček tistega, kar je nemška regionalna TV-mreža Bayerische Rundfunk brezplačno omogočala gledalcem v nemških mestih Nürnberg in Erlangen v okviru eksperimentalnega programa Alpha.

Predhodniki idej, ki si jih danes lasti država

Regionalni kanal TV Maribor je bil v tem prvotnem konceptu dejansko namenjen celotni severovzhodni Sloveniji. Prav zato smo v prvih letih zelo kmalu začeli razvijati sodelovanje z drugimi lokalnimi in regionalnimi televizijami, saj sami nismo mogli fizično pokrivati celotnega ozemlja, na katerem je bil dostopen naš signal. S premišljeno in izbrano izmenjavo oddaj s postajami VTV, TV Celje in TV AS ter pozneje še s KTV Ormož smo novičarsko pokrili poročanje iz vseh pokrajin, si zagotovili več razvedrilnih in otroških vsebin, povečali doseg in dostopnost naših lastnih oddaj v vseh, takrat precej razdrobljenih kabelskih sistemih. Takšen koncept soobstoja regionalnih programov RTV Slovenija in regionalnih TV programov posebnega pomena, ki smo ga razvili med letoma 2002 in 2004, je ministrstvo za kulturo zapisalo šele v Nacionalni program kulture za obdobje 2014-2017, in ga država, čeprav se zadnje leto tega programa že izteka, še vedno ni uveljavila. S številnimi napori kolegov iz enote Oddajniki in zveze smo zagotovili, da je naš signal, kljub motnjam na 22. kanalu iz sosednje Madžarske, segel tudi do vseh občin v Prekmurju, v katerem živijo pripadniki madžarske narodnostne skupnosti. Naši kolegi

ske nogometne reprezentance. Z isto ekipo in v istem turnusu smo v živo na TV Maribor

oddaji Dober večer smo od takrat do danes gostili več kot 400 uglednih sogovornikov,

iz Lendave so takrat, in še danes, v spored TV Maribor prispevajo štiri polurne aktualno-informativne oddaje na teden, v povprečju vsako drugo leto, tam do leta 2014, pa so že snemali večje glasbene prireditve in koncerte ali posneli dokumentarne in igrane filme s temami zgodovine madžarskega in slovenskega naroda.

V zadnjih osmih letih so bile izvedene najpomembnejše tehnološke naložbe, ki so TV Maribor omogočile bolj ali manj nemoten prehod v obdobje digitalne radiodifuzije in pripravo vseh programov in oddaj v HD-kakovosti. Tako po tej plati TV Maribor v ničemer ne zaostaja za drugimi deli RTV Slovenija.

Model razvoja leta 2002, je ustrezal dobi analogne televizije in takratni tekmovalnosti med javno televizijo in zasebnimi regionalnimi TV-programi posebnega pomena. Večina slednjih je vmes propadla ali zelo omejila obseg svojega delovanja in to kljub precejšnji državni pomoči. Spored na našem regionalnem kanalu je ustrezal pričakovanjem tako imenovanega stacionarnega občinstva, ki mora imeti stalne termine oddaj in za katerega gledanje televizije predstavlja pomembno obliko preživljanja prostega časa. Delež tovrstnega, starejšega in sprememb manj vajenega televizijskega občinstva, se v strukturi vseh gledalcev počasi, a vztrajno znižuje.

Kako naprej?

Oviro za hitrejšo preoblikovanje regionalnih programskih vsebin, pa tudi vseh programov javne radiotelevizije (v Sloveniji), vsekakor predstavlja zastarela in neprimerna medijska zakonodaja. Neusklajena določila Zakona o medijih in zakona o avdiovizualnih medijskih storitvah regionalnim kanalom nalagajo podvojene in nasprotujoče si obveznosti. Pod sedanjimi pogoji vzdrževanje teh kanalov ekonomsko ni upravičeno, RTV Slovenija pa se jim ne more enostransko odpovedati, saj bi to lahko imelo nepredvidljive politične posledice in zelo negativen vpliv na poslovanje javne radiotelevizije. Po drugi strani od države ni mogoče pričakovati, da bo posegala ali urejala vprašanja, za katera bi morali biti mi na RTV Slovenija večji strokovnjaki od državnih uradnikov. Dejansko potrebujemo celovito prenovu vseh televizijskih kanalov, prevetritev programske ponudbe, zmanjšanje števila regionalnih kanalov, a hkrati moramo zagotoviti dostopnost regionalnih programskih vsebin gledalcem po vsej državi

na vsaj enem od nacionalnih kanalov. Skupno število nacionalnih kanalov in oblikovanje njihove identitete ter prepoznavnosti pri gledalcih je tako vprašanje družbenega soglasja kot naših strokovnih pobud, utemeljenih na pozitivnih izkušnjah in evropsko primerljivih rešitvah. Programski svet RTV Slovenija že dlje časa vztraja na zahtevi, da morajo regionalne programske vsebine zagotoviti enakomerno zastopnost vseh slovenskih regij v programih in sporedih TV Slovenija. Slednje ne pomeni, kar pogosto slišimo tudi znotraj hiše, kritike privilegiranega položaja Kopra in Maribora, ampak potrebo, da se javna televizija bolj približa svojim uporabnikom, zlasti v osrednji Sloveniji, na Dolenjskem in Gorenjskem,

gramov v Evropi. Ne smemo živeti z utvaro, da smo edini, ki imamo težave. S temi se ali so se soočile že vse evropske javne radiotelevizije. In tiste, ki so bile pri reševanju lastnih težav najbolj uspešne, so največ dosegle prav s približevanjem uporabnikom prek lastnih regionalnih programov. Prevladujoči model so tako imenovana regionalna okna, ki ohranjajo visoko avtonomijo regionalnih centrov in regionalnih pisarn javne RTV na območju neke države. Zanimiv je tudi trend, zlasti navzoč v skandinavskih državah, da so sedeži regionalnih programov javne RTV izven prestolnice, in da se sorazmerna pozornost posveča manjšinam, različnim izpeljankam izvirno britanskega modela »nacij in jezikov« (ang. nations and langua-

Koper in Maribor pa v sodelovanju z dopisništvu bolj enakomerno pokrijeta vse regije na vzhodu in zahodu države. Nišne vsebine, posebne regionalne oddaje in akcije, posebne oblike sodelovanja z uporabniki in razvoj participativnega novinarstva, bi morali umestiti ali navzkrižno promovirati na spletnih dverih RTV Slovenija, in premagati nečimrnost s tem, da bi nekatere oddaje imele premiero na spletu, preden bodo uvrščene v spored enega izmed nacionalnih TV-kanalov. Nekaj poskusov v tej smeri je že bilo, a bistveno premalo za čas, v katerem živimo.

TV Maribor je, skupaj s TV Koper/Capodistria, ena od dveh privilegiranih entitet javne radiotelevizije le zato, ker smo s sodelovanjem v že prej omenjenem evropskem združenju dodobra spoznali naj-sodobnejše trende razvoja regionalnih pro-

ges). Ti centri so bili tudi prvi deležni naložb v integrirano novinarstvo, v razvoj na premici splet-mobilno-radio-televizija. Pri tem je bilo prednostno predvsem ustvarjanje pogojev, da novinar kot posameznik, svojo zgodbo, v logičnem zaporedju produkcije za različne medije, najhitreje objavi v vseh medijih, v katerih javna RTV ustvarja svoje vsebine. V Evropi obstaja soglasje o tem, da so prav regionalni programi najbližje uporabnikom programov in storitev javne radiotelevizije. Pomisliti bi morali predvsem na to kako nas vidijo uporabniki in kako se jim lahko najhitreje in najbolj učinkovito približamo.

Dovolite mi, da zadnje vrstice v tem besedilu oplemenitim z osebnim sporočilom: vsem sodelavkam in sodelavcem TV Maribor iskreno čestitam k doseženemu v 15. letih neprekinjenega delovanja.

»Ostanite še naprej z nami!«

Dnevnik že več kot 18 tisočkrat. Prvi slovenski Dnevnik 15. aprila 1968. Mnogi voditeljski obrazi, nešteti ustvarjalci – za en sam cilj – vsebino, ki ji lahko zaupate.

Ekipa 18 tisočega Dnevnika

"Novinarstvo niso zgolj novice, to je umetnost pripovedovanja zgodb." Nekaj podobnega, sicer v angleščini, visi na enih od vrat v tretjem nadstropju naše hiše; vrat, ki sicer niso del informativnega programa. BBC-jev nasvet. Najverjetneje za vse, ki se gremo televizijo. Tudi (ali predvsem) informativce. Novice in zgodbe so namreč naš vsakdan. Na lovu za njimi je brez izjeme vsak dan – med tednom in ob praznikih, ko pripeka sonce, sneži ali pada toča (takrat celo še bolj) – več deset novinarjev notranje in zunanjepolitične redakcije. Že skoraj 50 let.

Dnevniški dan je dolg. Že pred deveto glave staknejo uredniki, pa dopoldne potem z uro razmika še novinarji: najprej dogodki doma, nato pride na vrsto svet. Ko je ura 11.00, Dnevnik stoji. Vsaj okvirno. Novinarji pa so na terenih. A Dnevnik niso le novinarji, daleč od tega.

Dnevnik je najprej desk, motor oddaje. Mlajši in starejši dežurni novinarji sedijo v njem in skozi njihove roke gre skoraj sleherna novica v oddaji, če ne vsebinsko, pa slikovno. Tujina skoraj brez izjeme. V desku, takoj pri vratih, je še nekdo, ki bi ga takoj pogrešili: organizator. Rešuje zagate, ko ekip ni dovolj. Kombinira, predstavlja, večkrat miri. Kdor ne pozna dela v desku in stopi vanj: ja, organizator je tisti, ki mu zvonita dva telefona hkrati, medtem ko si novinarji, stoječi v vrsti ob njem, pulimo en sam kuli, da bi izpolnili še en snemalni nalog. Še en preveč. Tisti, zaradi katerega bo treba spet vse postaviti na glavo. Tako je marsikatero dopoldne, ko se dogodki zgostijo.

Desk so tudi tihe tajnice režije, pa precej bolj glasni realizatorji, z izjemami, seveda. A jakost po pravilu narašča skupaj s številčnico na uri.

Desk so tudi uredniki in seveda voditelji. Naši obrazi. Več kot 40 se jih je zvrstilo na dnevniškem stolu, tudi legendarnih. Tomaž Terček, Zvone Petek, Matjaž Tanko, Jure Pengov, Janez Čuček, Janko Šopar, Branko Maksimovič, Tadej Labernik, Tone Hočevár, Vlado Krejač, Slavko Bobovnik, Nada Lavrič, Danica Simšič, Lidija Hren, Metka Volčič, Darja Groznik, Vlasta Jeseničnik, Jasmina Jamnik ... Danes Manica Janežič Ambrožič, Dejan Ladika, Elen

Batista Štader in Ivo Kores. Ob koncu tedna, ko nastajajo avtorski Dnevniki, se nabor razširi.

A Dnevnik ni le desk. Pravzaprav je to njegov najmanj številčen del; televizija je ekipno delo; Dnevnik so snemalci in asistenti, montažerji, maskerke, stilistka, kamermani, režija ... In še kdo.

Z novinarskega vidika pa so naslednji najpomembnejši: vsaka televizijska zgodba sloni na sliki; takšni, kot jo vidijo snemalci. Pet je vsak delavnik snemalnih ekip; snemalec in asistent sta notranja ekipa, pravijo organizatorji, dva snemalca sta še zunanja. Delitev pa je zgolj birokratska. V resnici so enako "naši" vsi. Tudi snemalci dopisništev. In vse to kolesje je v pogonu dobršen del dneva; ob 13.30, ko je še zadnji sestanek urednikov tekočega dne, pa zagotovo.

Dinamika dne narekuje tudi dinamiko dela. Ko se dan prevesi, se tudi delo iz zasnov obrne v konkretno realizacijo. Petnajst pred petnajsto sestanek v desku: zadnji v vrsti; po njem za besede kako, kaj in zakaj, skorajda ni prostora. Skorajda ... Pravzaprav sta v grobem dva scenarija. Prvi: če počti. Ni treba, da pred domačim pragom, lahko tudi čez lužo. Takrat je panika. A nič pri našem delu ne povezuje bolj, kot povezujeta panika in stres. Takrat na videz kaotična ekipa diha najbolj ubrano. Drugi: ko gre dan po planu. Takrat se bolj ali manj mirno pregleduje materiale, pili tekste, liči za vklope, oblači za studio. Potem pa v montaže – v še enega od ključnih delov v procesu, kjer se po 17.00 precej zgosti. In kjer se vedno išče kompromis: kdo – s kom.

Vsak dan je tako. Že 18 tisočkrat in še nekajkrat. Spreminjata se tehnologija in delo, nekaj pa vendarle ostaja vseskozi enako: vsak dan znova se vsi trudimo za en sam cilj – vsebino, ki ji lahko zaupate.

Prvič je bilo tako 15. aprila 1968. Takrat je TV Ljubljana z vrsto zagnanih in prodornih novinarjev pod vodstvom urednika Marka Rožmana s filmskega traku v eter poslala prvi slovenski TV Dnevnik. TV Ljubljana, ki je začela redno oddajati 11. oktobra 1958, si je v svoji biti dolgo želela ustvarjati lasten, slovenski TV Dnevnik. Pri nas je bilo namreč takrat že kakih 150 tisoč televizorjev, ki so kar klicali po oddaji v slovenščini, a od ideje do končne izvedbe je bila pot dolga.

"Ko so dozorele družbeno-politične razmere in ko se je RTV Ljubljana skupaj z drugimi televizijami v Jugoslaviji usposobila tudi tehnično (dvojna reverzibilna televizijska zveza od Nanosa do Skopja, povezava z mednarodnimi viri informacij v okviru Evrovizije in Intervizije, izpopolnitev studijske tehnike itd.), je napočil čas, ko si slovenske televizije ne moremo več zamišljati brez osrednje informativne oddaje, kakršna bo slovenski TV Dnevnik," je ob uvedbi TV Dnevnika leta 1968 zapisal Dušan Fortič, takratni direktor TV Ljubljana. Prva napovedovalca pa za mnoge nepozabna Marija Velkavrh in Vili Vodopivec.

In še en pomemben mejnik – leto 1978: Dnevnik v barvah in v novi hiši.

V njej še danes vsak dan pišemo zgodbe – zgodbe o drugih in svoje lastne. Televizija smo namreč ljudje.

Naš dan - dan RTV Slovenija

28. oktobra praznujemo Dan RTV Slovenija, ki smo ga letos v programih obeleževali kar cel teden. Prvič letos smo organizirali tudi interni fotonatečaj #RTVsmoljudje.

S sodelavkami in sodelavci smo naš praznik kot že nekaj zadnjih let obeležili z zdravim prigrizkom in toplimi napitki. Prvič pa smo organizirali interni fotografski natečaj #RTVsmoljudje. Z natečajem smo želeli ujeti obraze sodelavk in sodelavcev med delom. Komisija v sestavi dveh fotografov in predstavnic Službe za odnose z javnostjo je ocenjevala kakovost in povednost fotografije ter med številnimi zanimivimi fotografijami izbrala tri.

Prvo nagrado je prejela fotografija Slika v sliki avtorja Igorja Velšeta, drugo nagrado je prejela fotografija Pavle Jakopič avtorja Jureta Čokla, tretjo nagrado pa fotografija Ekipa avtorja Branka Breliha. Fotografija z naslovom Pavle Jakopič avtorja Jureta Čokla je prejela tudi največ všečkov sodelavk in sodelavcev RTV Slovenija na Facebook strani MojRTV in tako prejela še nagrado občinstva.

V prazničnem tednu smo v programih in na spletu spomnili naše poslušalce, gledalce in spletne uporabnike na pomen in zgodovino naše medijske hiše. Med drugim so lahko gledalci TV Dnevnika vsak dan v prazničnem tednu pokukali v zakulisje ustvarjanja programov. Novinarica Informativnega programa TV Slovenija Katarina Braniselj je v vsakodnevni prispevki v Dnevniku prikazala pot do studia, nastajanje prispevkov, predstavila produkcijo in oddajniško mrežo RTV Slovenija, prikazala, kako nastaja radijski program in se zakopala v naše dragocene arhive ...

Na radiu in televiziji smo predvajali posebne napovednike, na MMC-ju pa spletni oglas s skupnim sloganom »365 dni smo del vašega vsakdana«. Praznični teden smo zaznamovali tudi na družabnih omrežjih RTV Slovenija.

Zakaj prav 28. oktober?

Dan RTV Slovenija praznujemo 28. oktobra, ko je bila leta 1928 v Ljubljani slovesnost ob deseti obletnici razpada Avstro-Ogrske in hkrati počastitev začetka rednega oddajanja Radia Ljubljana. Sicer je Radio Ljubljana začel oddajati 1. septembra leta 1928 (poskusno oddajanje inženirja Marija Osane prek oddajnika, ki ga je

izdelal sam že leta 1924), oddajal je na valovni dolžini 578 m, z močjo 2,5kW. Prvi programski delavci so se že na začetku

zavedali, da ima radio posebno poslanstvo in moč obveščati, izobraževati in kultivirati radijske poslušalce.

1. nagrada

SLIKA V SLIKI, Igor Velše

2. nagrada in nagrada občinstva

PAVLE JAKOPIČ, Jure Čokl

3. nagrada

EKIPA, Branko Brelih

Gremo plesat nam kliče Radio Koper

Dobro leto in pol ima Radio Koper svoj radijski klub.

Klub, ki je nastal v okviru oddaje »Gremo plesat«, vabi Smilja Baranja, družni 160 članov. Vsak mesec nam v studiu Hendrix v živo igrajo in pojejo narodno-zabavni ansambli, pripravili pa smo tudi nekaj poletnih plesnih večerov, koncertov in izletov.

Obiskali smo kolege s slovenskega programa ORF v Avstriji, bili smo v Benečiji, na Cerkniškem in v zibelki slovenske narodno-zabavne glasbe v Begunjah na Gorenjskem.

Pred letošnjim poletjem smo zasnovali tudi svoj ansambel, poimenovali smo ga Gremo plesat, septembra pa smo gospodinje radijskega kluba pekle za stojnico Sladke Istre v Kopru.

Radio Koper – Sladka Istra 2017 – za projekt Botrstvo

Radijski klub Gremo plesat je na odru Sladke Istre gostil ansamble: Gremo plesat, Bisere iz Male Pristave pri Pivki ter Hišni ansambel Avsenik iz Begunj na Gorenjskem.

Obiskal nas je tudi priznani etnolog, profesor in raziskovalec dr. Janez Bogataj ter spregovoril o dragoceni istrski kulinariki.

Svojega dela pa nismo dobro opravile samo klubske gospodinje, ampak tudi naši radijski kolegi, ki so dogodek ozvočili, snemali, fotografirali ...

Naši poslušalci so skupaj z nami tokrat delovali dobrodelno. Sicer pa so druženja članov kluba zagotovo dragocena. Oktobra že odhajamo med lokovške kovače in k čipkaricam na Predmejo, z ansamblom Javor pa se bomo zabavali na Črnem Vrhu nad Idrijo.

Bogračfest

tekst: **mag. Helena Zver**, foto: **arhiv**

Malce po lendavsko spremenjen pregovor pravi: „Kjer je dim, je tudi ogenj in bo prej ko slej kuhan tudi bograč!“ In res je bilo tako. Na eni največjih promocijskih prireditvah v Lendavi, na Bogračfestu – ki so jo radijci pokrivali s celodnevним oglašanjem s terena, televiziji pa so poročali o njej v slikovitem prispevku – smo dobili naziv Mojster bograča oziroma zlato priznanje.

Za ta naziv je najbolj zaslužna sodelavka Klára Jobbágy, smo pa k tej visoki uvrstitvi po svojih močeh prispevali tudi ostali prisotni sodelavci (na fotografiji so le nekateri od teh). Med 91 prijavljenimi skupinami smo dosegli tudi 2. mesto za dekoracijo, kar tudi ni mačji kašelj!

Dobro pa smo se odrezali tudi na XII. mednarodnem tekmovanju v kuhanju ribje čorbe v Lendavi, saj je ekipa Studia madžarskih programov, MMR-Hidak, dosegla 2. mesto (za zmagovalci smo zaostali za 0,2 točki!). Vendar na teh prireditvah, ki se v Lendavi odvijajo v drugi polovici avgusta, naš cilj ni le skuhati dobre jedi in se družiti, ampak predvsem promovirati Studio madžarskih programov RTV Slovenija.

Radio Slovenija na Nočeh v Stari Ljubljani

Tudi letos je Radio Slovenija sodeloval na 29. mednarodnem festivalu Noči v Stari Ljubljani, ki ga prireja ustanova Imago Sloveniae. Na javnem radijskem dogodku, ki je potekal 24. in 25. avgusta, so prvič sodelovali vsi trije nacionalni radijski programi. Vstop radijskega medija v javni prostor so zaznamovali glasbeni koncerti ter pogovorne in literarne oddaje, osrednja nit dvodnevne dogodka pa so bile slovanske kulture.

Na Novem trgu je na četrtkov večer najprej zazvenela slovenska ljudska pravljica O povodnem možu. Oddajo Lahko noč, otroci! sta v okviru radijskih noči živo pričarala dramski igralec Matej Puc in saksofonist Lenart Krečič.

Preostanek večera pa je bil v znamenju glasbe. Najprej je nastopila Anika Horvat, ki jo je spremljal Big Band RTV Slovenija. S koncertom so proslavili kar osemnajst let skupnega sodelovanja, na dogodku pa so se jim pridružili še Klemen Klemen, Rok Ferengja in Tinkara Kovač. Big Band RTV Slovenija je vodil dirigent Lojze Kranjčan.

Literarni večer slovanskih kultur – Ugovor svetu je v središče postavil leposlovje dvanajstih sodobnih avtorjev, ki pišejo v slovanskih jezikih. Marjan Kovačevič Beltram je za literarni večer izbral prozne odlomke in pesmi, ki zrcalijo družbenokritične, socialne in bivanjske teme. Leposlovne odlomke sta interpretirala dramska igralca Branko Jordan in Ana Urbanc.

V nadaljevanju je v Mestnem muzeju živo potekala tudi oddaja Studio ob 17-ih, ki se je navezala na poudarek letošnjega radijskega dogodka – slovanske kulture. Voditelj Marko Golja se je o pomembnosti lektoratov slovenščine na tujih univerzah pogovarjal z lektorico slovenščine v Moskvi Magdo Lojk, vodjo programa Slovenščina na tujih univerzah dr. Mojco Nidorfer Šiškovič, lektorico slovenščine v Bratislavi dr. Sašo Vojtech Poklač in mag. Pavlom Ocepkom, lektorjem slovenščine v Sarajevu.

Že tradicionalno program Ars na Nočeh v stari Ljubljani podeli tudi nagrado natečaja za najboljšo kratko zgodbo, tokrat že 26. po vrsti. Žirija, ki so jo sestavljali Vida Curk, Leonora Flis in Zoran Knežević, letos ni podelila prve nagrade, ampak dve drugi. Prejeli sta ju Anja Pirnat za zgodbo V zraku in Mirana Likar Bajželj za zgodbo Periferno. Tretjo nagrado je dobila Alenka Vesenjajk za zgodbo Filomena.

Konec četrtkovega dne je na levem bregu Ljubljanice pripadel Izštekanemu dvojcu brez kr(č)marja. Pod igrivim naslovom se je skrival nastop dveh znanih izvajalcev domače rock oziroma pop glasbe Rudija Bučarja in Matevža Šaleharja - Hama. Njun ekskluzivni skupni akustični koncert je moderiral voditelj in avtor oddaje Izštekanani Jure Longyka.

V četrtek, 24. avgusta, je v Mestnem muzeju nastopil eden najopaznejših črnogorskih pisateljev in publicistov Andrej Nikolaidis. O ostrini njegove misli, ki jo izkazuje tudi v svojih leposlovnih delih, smo se lahko prepričali v pogovoru z Vladom Motnikarjem. Izbrane odlomke iz njegovih del je interpretiral dramski igralec Matej Puc.

Po pogovoru z Andrejem Nikolaidisom so obiskovalci spoznali tudi črnogorsko guslarsko tradicijo. V Mestnem muzeju je namreč nastopil guslar Stevan Mišo Popović, ki ga je podrobneje predstavil urednik recitala Tomaž Rauch.

Petkovo dogajanje je uvedel koncert violinistke Nadežde Tokareve in pianistke Lovorke Nemeš Dular v Mestnem muzeju. Izvedli sta skladbe Bedricha Smetane, Charlesa Gounoda, Sergeja Prokofjeva, Črta Sojarja Voglarja in Rodiona Ščedrina.

Po okrogli mizi je bil na vrsti glasbeni recital harmonikarja Marka Hatlaka. V poznoavgustovski večer nas je popeljal s svojimi improvizacijami na obeh lokacijah javnega radijskega dogodka, na Novem trgu in v Mestnem muzeju.

Dvodnevni javni radijski dogodek je v petek sklenil koncert Andraža Hribarja s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija na Novem trgu. Andraž Hribar se je občinstvu predstavil z novimi avtorskimi pesmimi, posnetimi v zadnjem letu. Simfonični orkester RTV Slovenija je vodil Rok Golob.

RTV SLO in njeni ustvarjalci prejeli številne ugledne nagrade

V septembru in oktobru so naši filmi, projekti in ustvarjalci prejeli kar nekaj uglednih domačih in tujih nagrad. Vsem dobitnikom nagrad iskreno čestitamo!

Sodelavka Jožica Hafner je prejela nagrado kosobrin, ki je namenjena dragocenim filmskim sodelavcem neavtorskih poklicev za izjemen prispevek k slovenski kinematografiji in TV-ustvarjanju. V arhivu naše hiše deluje že več kot tri desetletja, sprva je delala kot arhivistka, zdaj kot raziskovalka. Sodeluje s predstavniki tako rekoč vseh področij družbenega življenja: kulture, umetnosti in tudi politike. In mnogi med njimi se k njej že desetletja zatekajo po strokovno pomoč.

RTV Slovenija se je na 20. Festivalu slovenskega filma v Portorožu predstavila s sedmimi filmi v lastni produkciji in 25 filmi, ki so nastali v naši koprodukciji. Med njimi sta tudi dobitnika vesne za najboljši celovečerni film, dokumentarni film Roka Bička, Družina, ter vesne za najboljši celovečerni igrani film Janeza Burgerja, Ivan. Med nagrajenimi filmi, ki so nastali v koprodukciji RTV Slovenija so še Rudar, Družinica, Vztrajanje, Košarkar naj bo, Celica in Glasba je časovna umetnost – Pljuni istini u oči.

V septembru je Zavod za digitalno odličnost, Websi, prenovljeni spletni strani Vala 202 podelil prvo mesto znotraj kategorije Mediji. Matej Praprotnik, pomočnik direktorja Radia Slovenija, pa je postal Naj digitalec 2017. »Val202 zadnja leta orje ledino na spletu, saj dokazuje, da lahko radio preživi v digitalni dobi,« je med drugim v utemeljitvi nagrade zapisala članica žirije Maja Visinski Andrejc. Ambasador, idejni pobudnik in podpornik digitalizacije na področju radia, Matej Praprotnik, pa je prejel nagrado Naj digitalec 2017 za izjemne dosežke na področju digitalne scene. »Njegovo navdušenje nad tehnologijami je zelo nalezljivo in hkrati oprijemljivo, kar se vidi tudi v realizaciji projektov – zato si ta naziv vsekakor zasluži,« dodaja.

Ugledno domače priznanje je prejela tudi naša sodelavka Ksenija Horvat. Slovensko sociološko društvo ji je za njene pogovore v oddaji Intervju, ki nastaja v informativnem programu in oddaji Profil, ki nastaja pod okriljem Uredništva oddaj o kulturi, podelilo priznanje za prispevek k vidnosti sociologije v

Jožica Hafner, foto: arhiv DSR

Matej Praprotnik, foto: Websi

Ksenija Horvat, foto: Stane Sršen

Ne čakaj na tramvaj, foto: RTV SLO

Ljubo doma, foto: RTV SLO3

slovenskem prostoru. »Ksenija Horvat je s svojimi temeljitimi pripravami in širokim sociološkim znanjem ter izborom aktualnih tem slovenski javnosti predstavila širok diapazon sociologin in sociologov. Pri tem še posebej izstopa njen angažma predstaviti dosežke sociologin in feminističnih avtoric, ki bi bile sicer veliko težje deležne tolikšne medijske pozornosti,« so med drugim zapisali v obrazložitvi.

Mednarodna javnost pa je prepoznala in nagradila kar nekaj filmov RTV Slovenija. Kratki film sodelavca, novinarja informativnega programa, Žige Bonče *Ne čakaj na tramvaj* si je prislužil posebno omembo žirije na natečaju "Povedati zgodbo iz arhivskih posnetkov" evropskega združenja COPEAM. Naloga avtorjev je bila prikazati kulturne in zgodovinske vidike države, iz katere prihajajo.

Dokumentarni film *Leteti!*, režiserja Amirja Muratovića, je na 15. mednarodnem festivalu športnega filma v Krasnogorsku osvojil diplomu finalista. Film ponuja vpogled v svet smučarjev skakalcev, njihovih ekip in navijačev, pripoveduje o zgodovini razvoja smučarskih poletov in lovu za rekordom. Poskuša odgovoriti na vprašanje, koliko najboljših rešitev se mora sestaviti za najdaljši polet na svetu. Spremlja razvoj opreme, prenovo dveh letalnic, priprave in treninge najboljših tekmovalcev.

Dokumentarni film *Ljubo doma*, režiserja Jerneja Kastelca, pa je na festivalu v Cannesu MIPCOM 2017, v mednarodni konkurenci uglednih TV postaj, osvojil nagrado za odličnost Diversify TV. Kratek film je nastal v produkciji Dokumentarnega programa TV Slovenija v sklopu EBU sodelovanja in izmenjave ter je del serije *Novi sosede* (New Neighbours). V filmu je ujet trenutek deportacije in protestov, prikazuje pa tudi druge, nepredvidene življenjske okoliščine in razkriva dnevne stiske protagonista Samerja Arkawija.

Ob podelitvi nagrade kosobrin se iskreno zahvaljujem za čestitke in prijazne odzive sodelavcem, avtorjem, vsem, ki naš program sooblikujete s pomočjo našega arhiva.

Še posebej sem bila vesela spodbudnih besed naših nekdanjih kolegov, tistih, ki so naš televizijski arhiv ustvarjali in bogatili, pomagali z izkušnjami in znanjem.

Vsem najlepša hvala!

Jožica Hafner

Stane Sršen

Doma je v Mengšu. V Ljubljani se je učil za fotografa v foto studiu Stout, nasproti Gospodarskega razstavišča. Nekaj časa je obiskoval srednjo šolo za kemijo na Aškerčevi, potem se je premislil in se odločil za strokovno šolo – smer fotografija. Med triletnim šolanjem je bila učna doba polovično razdeljena na teoretični pouk in prakso. Pri Foto Stoutu je delal do odhoda na služenje vojaškega roka leta 1976, potem pa je vložil prošnjo za zaposlitev na RTV Ljubljana. Avgusta leta 1978 so ga sprejeli in zvest nam je ostal vse do upokojitve.

Planica 1986 – kamermani. Stojijo z leve: Ištvan Gedei, Mitja Marin, Mark Deu, Franjo Meglič, Stane Sršen, Silvo Knuplež, čepijo Franci Ruter, Samo Podobnik in Peter Paternost

»Začel sem v fotolaboratoriju na Dalmatinovi. Fotografi smo v glavnem skrbeli za programske potrebe in promocijo programa RTV Ljubljana ter za glasilo RTV Kričac. Tehnika je bila v glavnem črno- bela. Takrat sem delal v foto laboratoriju in za TV Dnevnik. Računalnikov še ni bilo, prispevke za TV Dnevnik in TV Obzorje so snemali na film, tedaj jih še ni bilo toliko kot pozneje.« Za prispevke so potrebovali veliko fotografij iz arhiva, ker ni bilo posnetega gradiva, zato so morali fotografi dežurati, tudi vse vikende in praznike. Prva štiri leta sta bila dva fotografa, ki sta imela kar precej dela. »Delala sva portrete, pa preslikavanje iz arhivov in knjig, zemljevide in podobno. To smo delali na polaroid in neposredno za program v živo. En teden sem delal v informativnem programu, en teden v laboratoriju. Takrat je bilo še vse zelo praktično in ne tako razdeljeno kot pozneje.«

Selitev Fotolaboratorija v nov TV-center leta 1980

»Takrat nas je bilo kar nekaj fotografov. Eden je delal na TV Dnevniku (Srečo Kolar), dva za program in glasilo Kričac (Milan Kumar in Vili Bitežnik), dva pa v fotolaboratoriju (Mariča Kisovec in Anton Čebren). Za Kričaca je največ delal Vili Bitežnik, pa tudi jaz občasno. Urednik je bil Miklavž Liška. Ker to ni bila moja delovna obveznost, sem dobival simbolične honorarje za objavljene fotografije. Po osamosvojitvi leta 1991 pa tega ni bilo več.

Če je promocija poslala fotografije tiskanim medijem, jih niso podpisovali, veliko sem jih dal tudi iz osebne zbirke, včasih so pod njih podpisali tudi kakega drugega avtorja. Spomnim se moje foto-

grafije, ki je bila objavljena na neki spletni kranjski reviji, pa se je pod njo podpisal nekdo drug. Na to sem jih opozoril in so mi le osorno odgovorili, da bodo fotografijo zbrisali in so jo.«

V prvih letih službovanja je Stane do leta 1980 delal v laboratoriju in TV Dnevniku, pozneje pa le v slednjem. »Tam sem delal kot fotoreporter, zato sem veliko hodil po terenu. Pokrival sem šport, politiko, gospodarstvo, kraje, promet, vse, o čemer se je govorilo v oddajah. Čez vikend sem v glavnem fotografiral šport. Odhajal sem tudi na številne kongrese, v Beograd v Sava center. Tam sem na kongresu delal portrete znanih jugoslovanskih politikov. Marsikoga nisem poznal. Nadrejenega Staneta Hrovatiča sem vprašal, kaj bomo z neidentificiranimi fotografijami, pa je dejal, da bomo zanje že poskrbeli. Napise je za veliko fotografij prispeval novinar Branko Maksimovič. Imel je izjemen spomin, veliko večino fotografiranih je spoznal. Delal je kot novinar in urednik v informativnem programu in vodil TV Dnevnik. Poslikal sem tudi vse športne objekte in stavbe državnega in republiškega pomena v Beogradu.«

Portrete je posnel na zasedanjih ali drugod. V Beogradu sta delala znamenita dopisnika Žika Milovanović in Pajo Petrovič, ki sta mu veliko pomagala. V informativnem programu je Stane delal do leta 1984.

»Vse takratne posnetke, ki so bili posneti na dia film, smo shranjevali v poseben arhiv TV Dnevnika in ne v arhiv RTV.«

Pokljuka 2005 – kamermani z leve: Alojz Zlodi, Srečo Janič, Marko Kostajnshek, Jure Pintar, novinarka Bojana Knez, Aleš Jurkovič, Tomaž Matjaž Koželj, Stane, Miha Megušar, Matic Mohorič in Marko Kurat

Pristal v službi Promocija televizije

»Sodelavec nisem dobro poznal, kar mi je bilo v začetku nekoliko težko. Delali smo za promocijo TV-programov za vsaj sedem časopisov in revij, ki so objavljali televizijske programe. Največ je bilo o programih RTV objavljeno v Stopu. Časopis Delo je imel določeno obdobje skoraj celo stran, namenjeno programom in oddajam RTV. S fotografiranjem sem pokrival TV drame, TV filme, izobraževalni, mladinski in razvedrilni program. Bil sem na snemanjih kakih 40-tih celovečernih TV filmov in nadaljevank. Za tiskovno konferenco sem vedno pripravil foto razstavo projekta, o katerem je bilo govora. Bil sem fotoreporter, fotograf in laborant. Najprej sem delal samo za TV Slovenija, potem pa za celotno radio-televizijo. Nekako po letu 1998 sem opravljal večino fotografskih opravil za potrebe RTV SLO.«

Med pionirji digitalnega arhiva za fotografije

»Na televiziji so imeli svoj foto arhiv na TV Dnevniku. Okoli leta 2000 me je poklicala Danica Filač, producentka informativnega TV programa, in mi dejala, da je dnevniški fotografski arhiv v kleti TV in da je precej razdejan. Ko so v DIO prišli računalniki, so sedem kovinskih omar s foto arhivom preprosto odstranili. V njih je bilo okoli trideset tisoč diapozitivov. Omare sem odpeljal v fotolaboratorij in zanje uredil prostor. V arhivu je bilo veliko mojih diapozitivov,

Planica 1986 – Ciprnik panoramska kamera. Z leve Stane, kameraman Lenart Vipotnik in nosači opreme.

vov, pa tudi drugih, med drugimi iz agencije Views news, ker smo bili naročeni nanjo, in cela vrsta zemljevidov, diapozitivov za šport, gospodarstvo, kulturo, vreme in drugo. Iz arhiva sem potegnil slike športnikov in politikov in drugih zanimivih iz začetka 80 let. Nekaj sem poskeniral, veliko diapozitivov pa še čaka na obdelavo. Zdaj so v dokumentaciji. Ponekod so že odpadli listki z napisi in podatki, ker je vse to precej staro, zato jih bo težko ali pa sploh nemogoče identificirati.« Ker zaradi sprotnega dela naš sogovornik ni imel dovolj časa, da bi arhiv urejal, je ostal pri njem v njegovi sobi.

»Leta 2013 sem imel zdravstvene probleme z rama. Nisem bil v bolnišnici, vendar me je rama tako bolela, da v rokah nisem mogel mirno držati fotoaparata. Težave z rama sem imel zaradi več poškodb. Ker nisem mogel več dvigovati desne roke, sem šel na operacijski poseg. Zatem sem prosil za premestitev na delovno mesto v dokumentaciji. Zadnje moje fotografsko delo je bilo na evropskem prvenstvu v košarki, ki je potekalo v Sloveniji, in to za promocijo RTV Slovenija.«

Arhivsko urejanje fotografij velik izziv

»Za premestitev sem se dogovoril z vodjo dokumentacije Mišo Vrbec. Imel sem veliko digitalnega gradiva, ki ga je bilo treba še arhivirati, kar sem počel dobri dve leti. Treba je bilo arhivsko urediti okoli dvajset tisoč posnetkov.

Digitalno tehnologijo v fotografiji smo začeli uvajati okoli leta 2002, ko se je Janez Čadež poslavljaj kot generalni direktor RTV Slovenija. Ob njegovem odhodu smo kupili prvi digitalni aparat, ki je imel slabšo resolucijo od večine telefonov danes, nanj pa smo lahko namestili stare objektivne, kar je pocenilo investicijo.

Arhiviranje posnetih filmov

Filme smo arhivirali tako, da smo poslikane kontaktno kopirali na papir, jih oštevilčili, potem sem zraven na list z roko napisal vse podatke, kaj je na posnetku, in vse to pripel na kontakt kopijo. Ko je bilo vse to urejeno, je šlo v dokumentacijo, kjer so kontaktne kopije in podatke vnesli v knjigo. Gradiva je bilo toliko, da dokumentalistke preprosto vsega niso zmogle, zato so jih zložile v fascikle. Podatki so bili tudi v arhivskih knjigah, filmi pa so ostali v laboratoriju. Ta klasika je trajala do konca prejšnjega stoletja.«

S prihodom računalnikov se je veliko spremenilo.

Dokumentalistka Jožica Hafner je imela računalnik PC 286, v

Polnočni Klub 2006 – nova scena. Voditeljice oddaje Vida Petrovčič, Danica Lorenčič in Jolanda Kolar Balmazovič ter Stane. Posnetek na sceni je nočna Ljubljana, dolžina posnetka je 9 metrov, avtor je Stane.

Dokumentarni film Zgodovina taroka, posnet leta 2007. Na sredini je Stane kot statist, za njim stoji direktor fotografije Valentin Perko

katerem je bil televizijski arhivski program EVA. Ko so v dokumentaciji dobili novejša računalnike, je Stanetu dala starega, v kateremu je bil program EVA tudi za fotografski arhiv. »Vse arhivske podatke o foto posnetkih sem vnesel v program EVA. Ker računalnik ni bil na mreži, sem podatke prenesel na disk in jih ročno nesel Sandiju Lavrenčiču v dokumentacijo. On je gradivo presnel v centralni arhiv in vstavil šifre, s katerimi delajo dokumentalisti. To je bila prva računalniška oblika arhiva, s katero je bilo dosti lažje iskati posamezne posnetke. Iskali smo jih po različnih parametrih: ime-

Tonski tehnik Peter Habicht in Stane ob snemanju filma *Tantadruj v Vipavi* leta 1994.

nih, naslovih, datumih, oddajah, šifrah in podobno. Prej smo vse iskali ročno po arhivskih karticah in normah, ki so jih uporabljali tedaj. Te pa so se sčasoma spreminjale.»

Na začetku je Stane delal klasično, nato pa so v začetkih novega tisočletja začeli uvajati digitalne fotografije. Dobil je prvi digitalni fotoaparatus. »Moral sem imeti tudi dober računalnik in monitor, s katerim sem obdeloval fotografije in jih pošiljal uporabnikom. Z novo tehnologijo je bilo treba pridobiti tudi nova znanja. Potrebno je bilo veliko truda in časa.

Posnetki so bili še majhnega formata, pa tudi računalnik še ni imel večje zmogljivosti, denimo okoli 360 MB. Tehnolog za filmski laboratorij Bojan Boštjančič me je veliko naučil in pomagal pri računalniku. Priročni arhiv sem začel snemati na CD zgoščenke in ga oblikoval v excel programu.

Računalniki so bili vedno boljši, prav tako digitalni aparatus, čeprav moram povedati, da v službi nikoli nisem dobil res najboljših. Zmeraj so bili bolj amaterski kot profesionalni, vodstvo nikoli ni dalo denarja za profesionalne aparatus. Nikdar se nisem mogel po opremljenosti primerjati s fotografi drugih medijev. Probleme sem imel s kakšno boljšo resolucijo posnetka. Za naslovnico revije, scensko fotografijo ali jumbo plakat je bila potrebna visoka resolucija.»

Ker so se digitalni posnetki vse bolj nabirali, se je porajala potreba po digitalnem arhivu za fotografske posnetke. »Imeli smo vrsto sestankov, na katerih je bilo veliko pogledov na vse skupaj, pa dosti strokovnjakov in pametovanja, iz tega pa se ni zgodilo nič. Naposled smo sodelavci stopili skupaj in naredili enostaven digitalni fotoarhiv – Sandi Lavrenčič, Jožica Hafner, računalniški programer Uroš Kristan, tehnolog Bojan Boštjančič in jaz. Osnove smo postavili skupaj, z Urošem Kristanom (hvala, Uroš) sva ves čas sodelovala in dopolnjevala program. Z leti se je nabralo okoli 70 tisoč digitalnih posnetkov. Pozneje smo morali narediti nov arhiv-

ski program, ki naj bi zadostil arhivskim zahtevam, kajti na digitalizacijo čakajo še vsi fotografski filmi, ki so v arhivu TV. Teh se je nabralo okrog 14.000. To bo zahteven projekt, zelo pa bo olajšal delo pri iskanju iz arhiva. Dostopen bo tudi širši javnosti.»

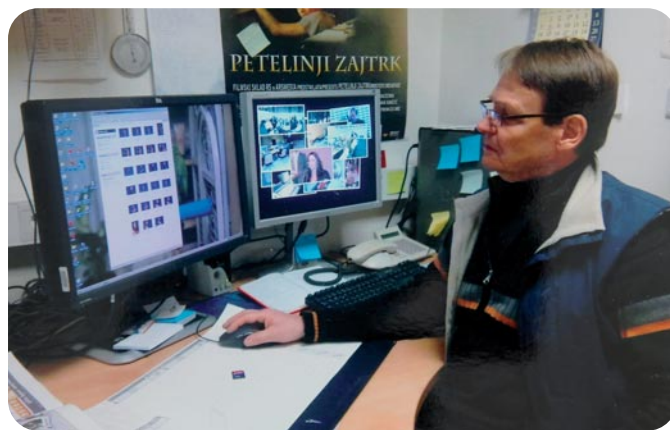
Digitalni arhiv, posnetki dostopni vsakomur

»Ko sem prišel v Dokumentacijo, smo se začeli pogovarjati o tem, ker smo pač javna ustanova. To je bila večja produkcijska naloga, postavljena v enem letu. Sem kar ponosen na ta program. Izvedli smo ga dobra ekipa: vodja dokumentacije Miša Vrbec, vodja računalniške ekipe Uroš Kristan, Jožica Hafner in Aleksander Lavrenčič kot strokovnjaka za arhivistiko, Blanka Križ in jaz kot fotografa, arhivista in uporabnika programa. Vsak je opravil svoje delo. Še vedno pa ni dosegljiv širši množici, temveč se uporablja samo v hiši. Na voljo je le tistim, ki imajo dostop do njega.»

Stane je digitaliziral okoli 300 starih filmov raznih formatov, da je videl, kako to delo poteka. V neki kartonski škatli je našel polno filmov, od leta 1968 od 1972, ki niso bili arhivirani. »To je bilo še iz časa, ko je bila televizija v radijski hiši. Na filmih so bili delovni posnetki z Radia in TV, delavci in okolje, v katerem so delali, oddaje, ki so jih snemali. Celo začetek gradnje TV hiše je poslikan, koncerti, glasbeni festivali, fotografiral je nek zunanji sodelavec. Očitno je bilo, da je ta avtor filme prodal naši hiši ali jih morda celo podaril, pa jih ni nihče arhiviral. Veliko podatkov je bilo napisanih na filmih. Na številnih posnetkih pa ni bilo podatkov, zato sem moral poiskati ljudi, ki so jih poznali.»

Stanetovo delo fotografa je bilo naporno, predvsem zaradi dela na terenu, zato je moral biti v dobri telesni pripravljenosti. »Kondicijo sem moral imeti ves čas, ljubiteljsko sem se ukvarjal s športom. Kot mladinec sem igral nogomet, sedaj pa smučam, kolesarim, malo planinarim, pa tudi vrtnarim.»

Do upokojitve mu je manjkalo leto in pol delovne dobe. »Problem so bili honorarni sodelavci, ki so jih na zavodu morali zaposliti. Vprašali so me, če bi se upokojil. Ker mi niso dali delati digitalizi-

Na delovnem mestu pred računalnikom leta 2010, že v času digitalne fotografije.

ranja fotografskih filmov in starih fotografij, sem ponudbo sprejel. Zadnji dan službe sem moral še krepko delati, saj sem komaj utegnil razdolžiti računalnik. Moram pa skleniti, da mi je delo na RTV Slovenija dalo veliko, spoznal sem veliko različnih ljudi in tudi delal z njimi. Službovanje na zavodu imam v lepem spominu. Svoje delo sem opravljal z veseljem. Fotografiranje pa je nasploh moja življenjska strast.»

Radijska delavnica znancev – Radio Maribor

Stikom z našimi poslušalci namenimo na Radiu Maribor že nekaj desetletij posebno pozornost, še zlasti v okviru redne tedenske oddaje Radijska delavnica znancev (RDZ), ki ima za sabo že četrstoletno zgodovino.

V njenem obnebu je pred skoraj dvajsetimi leti nastalo tudi posebno družabniško gibanje z imenom »Prijateljstvo za nove čase/prijateljstvo za nova vremena«, s katerim želimo povezovati ljudi dobre volje na ozemlju naše nekdanje, skupne domovine Jugoslavije in naše slovenske rojake v zamejstvu. Ob prelomu stoletja smo v okviru Festivala Lent v Mariboru na velikem odru pripravljali nekaj let žive radijske mostove/RDZ na relaciji Radio Maribor, Radio Beograd, Radio Skopje in Radio Federacije BiH v Sarajevu ... Že skoraj dvajset let pripravljamo tudi izlete naših

poslušalcev, ki so zelo obiskani. Prvih nekaj let so bili to enodnevni izleti po Sloveniji, kasneje trodnevni po nekdanji SFRJ. Prav vsi izletniki/poslušalci so si bili enotni, da nikjer ne bi bili tako toplo in srčno sprejeti – ne v Milanu, Budimpešti ali na Dunaju – kot smo bili v Makedoniji, Srbiji, Črni Gori, Bosni in Hercegovini, Vojvodini, na Hrvaškem – še posebej v Dalmaciji in Kvarnerju ... Menimo, da je naloga nacionalnih medijev tudi to – vzpostavljati mostove med ljudmi, narodi in kulturami in ob spoznavanju sorodnih nacionalnih identitet žlahtniti svojo!

Poleti leta 2013 smo s štirimi avtobusi obiskali južno Madžarsko (ogledali smo si Pecs, ki je bil kot leta 2012 Maribor – evropska prestolnica kulture ter Slavonijo in Baranjo). Fotografija je pred obeležjem znamenite bitke pri Mohaču, kjer je turški sultan Sulejman Veličastni leta 1526 porazil vojsko ogrsko-češkega kralja Ludvika II. Jagelonca. Na fotki sta zakonca Lovše z Lovrenca na Pohorju in Ostruh iz Rogaške Slatine.

Takole pa smo se družili zadnji vikend letos, ko smo tudi s štirimi avtobusi obiskali otok Hvar. Prihodnje leto pa nameravamo obiskati slovenske rojake v zamejstvu – pod Matajurjem, v Benečiji in Reziji. Leta 2014 smo bili na avstrijskem Koroškem, in pred nekaj leti v Monoštru v Porabju.

Praviloma smo drugi dan izleta v hotelih snemali veliko Radijsko delavnico znancev, kjer so potniki vsakega avtobusa predstavljali poseben pevski zbor. Seveda so prej na avtobusih med vožnjo lepo vadili.

Dobra volja nas vedno spremlja. Lani smo obiskali srednjo Dalmacijo. Fotografija je z naše plovbe z ladjo med otočjem nacionalnega parka Telaščica/Kornati. Harmonika, petje, ples in radost druženja.

Milorad Mišo Čadež (1948 – 2017)

Mišo Čadež je kot direktor fotografije in snemalec dolga leta soustvarjal kulturno-umetniški in informativni program Televizije Slovenija.

Veljal je za enega najboljših snemalcev na televiziji, s svojim smislom za fotografijo pa je pustil neizbrisen pečat pri vrsti portretov in dokumentarnih filmov. Sodeloval je z Metododom Pevcem pri njegovih odmevnih Aleksandrakah, kot direktor fotografije je bedel tudi nad podobo portretov številnih slovenskih umetnikov, od Mile Kačič do Draga Jančarja in Metke Krašovec.

Filmu se je posvetil tudi kot režiser in med drugim posnel dokumentarec Dih

besede – Portret Tomaža Pengova, kot direktor fotografije pa je sodeloval tudi pri dokumentarni TV-nanizanki Fotografija na Slovenskem.

Čadež, ki je bil tudi član televizijske foto-skupine, ki je pred nedavnim razstavljal tudi v Bruslju, ostaja sodelavcem v spominu kot resen in svojemu delu predan profesionallec, ki je nadvse ljubil fotografijo.

O njej je nekoč dejal takole: "Lepa fotografija je dobra razglednica, dobra pa je tista fotografija, v kateri najdeš poleg tehnične dodelanosti vsebino, zgodbo, trenutek, ki je bil zabeležen v tistem momentu in potem seveda nikoli več."

MMC

Celestin Stine Vardjan (1936 – 2017)

Celestin Stine Vardjan je s svojim izjemnim organizatorskim in producerskim delom in širokim znanjem dolga leta deloval izza kamer in mikrofонов RTV Slovenija.

Obrti se je učil pri slovenskem filmu, na ljubljanski televiziji pa je prehodil pot od razvedrilnih, informativnih do športnih programov.

Stine Vardjan je v filmski svet vstopil že konec 50. let. Najlepši spomini so povezani s filmi Balada o trobenti in oblaku in Tistega lepega dne režiserja Franceta Štiglica, Naš avto in Srečala se bova zvečer

Františka Čapa ter tujimi koprodukcijskimi filmi.

Bil je prvi organizator in producent televizijskega dnevnika v slovenščini, izkazal pa se je tudi kot producent športnih prenosov. Eden izmed njegovih delovnih vrhuncev je bilo vodenje številne slovenske televizijske ekipe na olimpijskih igrah v Sarajevu 1984.

Bil je tudi producent televizijskih filmov in nanizank, med drugim legendarne Bratovščina Sinjega galeba v režiji Franceta Štiglica v sedemdesetih letih.

MMC

Zvone Kržišnik (1927 – 2017)

je najprej treba razumeti čas, v katerem so se mu dogajali ti njegovi življenjski postanki. Tega dobro razumemo samo ljudje, ki smo ga doživljali. Nam ni treba pripovedovati, kakšen čas je to bil. Tisti, ki ga niso doživljali, in ga poskušali meriti z merili današnjih dni, ga nikoli ne bodo mogli doumeti; časa, ki je bil na eni strani obdobje velikega entuziasma, navdušenja nad novim socialnim redom, ki je obljubljal več pravičnosti, na drugi pa utrjevanja nove oblasti, kar za posameznika ni nujno vselej prijetna izkušnja.

Če pravimo, da se čas vrti v spirali – vedno se nekako vrne na enako mesto, ki pa ni isto, ampak je drugič umeščeno v sicer podoben položaj, a malo više od prejšnjega, – potem moram s to spiralo zaznati tudi svoje življenje z Zvonetom. Ne, ne, z nobenimi posebnimi vezmi nisva povezana, ampak

vsake toliko časa naju je usoda, ta navihana krotilka naših življenj, pripeljala nekam blizu skupaj.

Moj prvi spomin na radio je otroški – to so eterične osebe brez jasne podobe, prej neke fantazijske prisposode, kakšne naj bi bile v resnici, ljudje, ki imajo samo imena: Slavko Tiran, Silvo Matelič, Drago Košmrl, Stane Urek, Zvone Zorko, Milenko Šober, Ernest Petrin in seveda Zvone Kržišnik. Osmerica velikih, ki so gostovali pri nas doma prek radijske škatle z imenom Savica – in so bili radio. Nisem vedel, kakšni so videti, takrat odločilni ustvarjalci radia, ti še niso smeli biti medijski zvezdniki, o katerih bi časopisi objavljali članke, ampak zame so bili radio. To so ljudje, to sem izvedel šele kasneje, ki so ustvarjali radijsko delovno filozofijo, morda najboljše ponazorjeno z anekdoto, ki jo je

Ne bi rad koga razočaral, a vnaprej naj povem, da ne bom govoril o ključnih postajah iz življenja Zvoneta Kržišnika. Ne o šahu, ne publicistiki, ne vrhunskih reportažah, knjigah, prepoznavnem novinarskem in komentatorskem slogu. Najprej zato ne, ker

Zvone pripovedoval v radijski oddaji Naš gost o svojem prvem objavljenem prispevku. Odločevalec o tem, ali bo njegov prispevek objavljen, je bil še en velikan ljubljanskega radia Frane Milčinski Ježek. »Ni v redu, je zmajeval z glavo.« »Ampak oddaja je na sporedu že jutri«. Nič hudega, saj je še cela noč vmes.« Morda ta izkušnja vendarle pove nekaj o času tudi tistim, ki ga niso doživeli. Izraza »ne da se«, ne tedaj, ne dolga leta kasneje, na Radiu Ljubljana preprosto niso priznali. Saj imaš še celo noč časa. Trgali so se prepereli magnetofonski trakovi, zboleli igralci, ki naj bi odigrali ključne vloge v živo v radijskih igrah. Ampak vse se je dalo. Najprej rešuj položaj, čas za pritoževanje in tarnanje bo nastopil, ko si položaj že rešil. Ta delovna filozofija, ki jo je soustvarila omenjena osmerica velikih radijskih novinarjev, je k sreči še danes temelj zavedanja odgovornosti v Radiu Slovenija.

Moj prvi živi stik z Zvonetom Kržišnikom se je zgodil kakih dvajset let pozneje, ko je na njegovih vratih že pisalo Feljtonsko uredništvo: urednik Zvone Kržišnik. Ker sem se želel kot mlad novinar preiskusiti še v drugih žanrih, na primer v reportaži, so mi rekli: »Potem se moraš srečati z Zvonetom Kržišnikom. Če te on ne bo naučil vsega o

reportaži, potem te ne more nihče.« Temu je sledilo še prijateljsko opozorilo: toda pazi, če ti pisana beseda ne teče, če misliš, da lahko šibke točke besedila zmašiš s posnetki, potem sploh ne hodi skozi tista vrata. Zvone je namreč – kot mojster besede – znal o novinarstvu, kakršno je pogosto danes, ko je besedilo zgolj lepilo med posameznimi izjavami – imenovati z nemalo ironije: Novinarstvo tipa »vsi ljudje vse povedo«.

No, naj povem, kako se je končalo najino prvo srečanje v živo. Sede za mizo, kadeč cigareto, medtem ko mu je druga gorela v pepelniku, me je ta mož, pred katerim so me svarili kot natančnim, včasih celo malce nejevoljnim, če mu prispevek ni bil všeč, prijazno, celo spodbudno povabil naj se kar preiskusim v reportaži. Ko sem jo čez nekaj dni strahoma prinesel svoj prvi izdelek in hotel oditi ter ga pustiti, naj ga v miru prebere, me je ustavil, preden sem odšel: »Počakaj, tvojo prvo reportažo bova pa menda ja skupaj prebrala.« In se je zatopil vanjo. Iz nobene njegove geste nisem mogel razbrati ali mu je všeč ali ne. Priznam, malce sem se tresel. Ko je končal, se je obrnil k meni in rekel: »Zelo sem zadovoljen«. Mojster, katerega radijske repotržaje so slovele, ljudje so odhajali prej domov, da jih ne

bi zamudili, trikratni nosilec prestižne Tomšičeve nagrade, je zadovoljen s tem, kar sem, zelenec, naredil?! Zelo sem zadovoljen.

Saj so mi še kdaj rekli, da sem kaj naredil v redu, dobro – ampak ta pohvala je bila... je bila zame takrat ...vse kar sem kdaj v novinarstvu naredil pomembnega.

Zvoneta so pota potem odnesla iz hiše RTV, na Občana, na slovenski Tanjug, na TV 15, poznejšo Svobodno misel, mene pa so premetavala po Radiu iz uredništva v uredništvo, dokler nisem pristal za vrati, na katerih je pisalo Dokumentarno feljtonsko uredništvo, na mestu urednika pa je pisalo moje ime. In nekega dne je skozi vstopil mladenič. »Jaz sem Medard Kržišnik. Bi lahko sodeloval z vami?« Saj sem vam rekel, da teče življenje v spirali, mar ne?

Nekje v kottičkih svojih razmišljanj, sem prepričan, da je življenje neuničljivo. Seveda je minljivo, ampak njegova osnovna ideja živi naprej svojo pot, jo razvija, pelje nekam v nove razsežnosti. Kot šah, ki ne pozna konca kombinacij in odpira vedno nove možnosti razširjanja zamisli, rešitev in s tem tudi miselnih odrešitev. Mislim, da je to Zvone dobro vedel.

Gojko Bervar

Breda Kovič (1930 – 2017)

Breda Kovič je v več kot tridesetih letih dela na Televiziji Slovenija ustvarila obsežen opus oddaj, ki sodijo med najbolj zlahtne televizijske dosežke, v njih pa je povezala umetnostnozgodovinsko izobrazbo, konservatorsko prakso in novinarski poklic. Po zaključenem študiju umetnostne zgodovine je najprej krajši čas

delovala kot konservatorica v obalnem Zavodu za spomeniško varstvo, nato je bila v letih 1963 – 1992 zaposlena na naši televiziji, s programom pa je sodelovala še po upokojitvi, vse do leta 1997. Daljše obdobje je delala v okviru kulturne redakcije, nato v Dokumentarnem programu, na koncu pa je sodelovala z Izobraževalnim programom. Kovičeva je opravljala novinarsko, komentatorsko, scenaristično, redaktorsko in uredniško delo, bila pa je pionirka televizijskih oddaj s področij starejše likovne umetnosti in varstva kulturne dediščine, ki so se ji kasneje pridružili še drugi kolegi. S prispevki je sodelovala v informativnih in kulturnih oddajah TV Obzornik, TV-Dnevnik, Tednik, Četrtekovi razgledi, Kulturne diagonale, Ne prezrite in Integrali. Najbolj znana pa je bila po intervjujih, omizjih ter dokumentarnih oddajah in filmih. Sodelovala je v serijah Likovni nokturno (Nokturno), Miniature, Naši sodobniki, Srečanje ter avtorsko zasnovala obsežnejše dokumentarne serije

Peščena ura, Oživele kronike, Na poti od... do, Med včeraj in jutri, Živa dediščina, Stari mojstri, Slovenski impresionisti, Obiskujemo slovenske muzeje in galerije, Po dolgem in počez. Občasno je delala tudi kulturne reportaže iz tujine, v poznem televizijskem obdobju pa je avtorsko celostno ustvarila vrsto dokumentarnih filmov z naslovi Kamniti Pigmalion, Emonski meščan, Moje Krakovo, Moje Trnovo, Ta grad ljubljanski, Baročna Ljubljana, Predpotresna in popotresna Ljubljana. Glavne odlike njenega dela so v sistematičnosti in kontinuiteti predstavitev tem ter v strokovnosti, ki pa je bila vedno podana na poljuden način, primeren televizijskemu mediju. Televizijsko delo Kovičeve je odlikovala tudi izjemna ubeseditiv snovi, ki je segla že kar na področje literarnega, bila pa je tudi dobra sodelavka in mentorica mlajšim kolegom. Za svoje novinarsko delo je prejela Tomšičevo nagrado in več nagrad za posamezne televizijske dosežke.

Dr. Andrej Doblehar

PRIŠLI V JUNIJU 2017

PPE TV SLOVENIJA

ROK SMOLEJ – urednik oddaj
NATAŠA IVANUŠ ČUČEK – novinarka specialista analitičarka

PPE RADIO SLOVENIJA

TEJA KLOBČAR – glasbena urednica
GORAN DEKLEVA – novinar specialist analitik
ANŽE TOMIČ – turnusni urednik

OE ODDAJNIKI IN ZVEZE

TOMAŽ NARTNIK – inženir laboratorija

TEHNIKA, INVESTICIJE, INŽENIRING

ALEŠ BUTALA – skrbnik podpore uporabnikom

ODŠLI V JULIJU 2017

PPE TV SLOVENIJA

ALEKSANDRA PERPAR – novinarka specialistka analitičarka

PPE RADIO SLOVENIJA

URBAN TARMAN – novinar

PRIŠLI V JULIJU 2017

PPE TV SLOVENIJA

KATJA KRNC – oblikovalka maske
VESNA MRŠIČ – oblikovalka maske
BLAŽ POTOČAR – kameraman
ZALKA NEMEC – finančna referentka
JASNA MERKLIN – novinarka urednica
IZTOK BELOPAVLOVIČ – rekviziter
SAŠO DJORDJEVIČ – rekviziter
DRAGO VODOPIVEC – rekviziter

PPE RADIO SLOVENIJA

TINA OGRIN – glasbena urednica voditeljica
MARKO ŠETINC – glasbeni urednik voditelj

VODSTVO JZ RTV SLOVENIJA

GORAZD SLAK – pomočnik generalnega direktorja

ODŠLI V AVGUSTU 2017

PPE TV SLOVENIJA

BRANKO RUPNIK – inženir magnetoskopa
ANA STAREŠINIČ – lektorica jezikovna svetovalka

PPE RADIO SLOVENIJA

BOŠTJAN DEBEVEC – urednik uredništva

PRIŠLI V AVGUSTU 2017

PPE TV SLOVENIJA

DARJA MIHALIČ – urednica oddaj
MOJCA RODMAN – garderoberka mojstrica

PPE RADIO SLOVENIJA

APOLONIJA GANTAR – glasbena urednica voditeljica

EKONOMIKA POSLOVANJA

BELINDA KRIŠTO – računovodkinja
JERNEJA KASTELIC – referentka za obračun RTV prispevka

ODŠLI V SEPTEMBRU 2017

PPE TV SLOVENIJA

PETAR RADOVIČ – režiser
JOŽE UDOVČ – planer izvedbe
ANDREJ KOCAN – mojster zvoka

PPE REGIONALNI RTV CENTER KOPER-CAPODISTRIA

KETI KOVAČIČ POLDRUGOVAC – novinarka urednica
JANEZ VOLMAJER – realizator oddaj
LIDIJA KOREN FABI – medijska arhivarka

OE ODDAJNIKI IN ZVEZE

NEJC PRAŠNIKAR – gradbeni nadzornik

POSLOVNO IN SPLOŠNO PODROČJE

TADEJA LEVAK – strokovna sodelavka za javna naročila

PPE MULTIMEDIJSKI CENTER

ANDREJ ČEBOKLI – novinar specialist
ALEKSANDRA OBERNSNU – samostojna strokovna sodelavka za trženje

PRIŠLI V SEPTEMBRU 2017

PPE TV SLOVENIJA

BORUT JANC – novinar komentator
DALIBOR KRIZMANIČ – montažer slike in zvoka
MIHA MATOS – asistent TV snemalca
MONIKA RIJAVEC – asistentka režije
KARMEN KORADA – realizatorka oddaj
DAŠA LAMUT PROSEN – novinarka urednica

PPE RADIO SLOVENIJA

LIANA BURŠIČ – novinarka specialistka
METKA PIRC – novinarka dopisnica v Sloveniji
NINA BRUS – novinarka urednica
TAMARA GORUP – lektorica jezikovna svetovalka
URBAN TARMAN – novinar specialist analitik
MAJA ŽVOKELJ – novinarka specialistka

PPE REGIONALNI RTV CENTER MARIBOR

JANEZ KRUSIČ STERGULJC – novinar specialist
ATILLA PISNJAK – novinarka specialistka

OE GLASBENA PRODUKCIJA

ŽIVA KOMAR – solistka radijskega simfoničnega orkestra
VALENTINA MOSCA – solistka v radijskem simfoničnem orkestru – violistka in čelistka

VODSTVO JZ RTV SLOVENIJA

MARJAN ČUK – pomočnik generalnega direktorja

ODŠLI V OKTOBRU 2017

PPE RADIO SLOVENIJA

ALOJZIJA GAČNIK – oblikovalec zvoka TV/RA produkcije

EKONOMIKA POSLOVANJA

ŠPELA ŠUŠTARŠIČ – strokovna sodelavka za upravno pravne zadeve

PRIŠLI V OKTOBRU 2017

PPE TV SLOVENIJA

MILOŠ ŠANTEK – snemalec
DAMIR GABER – snemalec
JERNEJ VÖRÖŠ – snemalec
GREGOR MAČEK – snemalec
ALEŠ DRAŠLER – mojster zvoka
DAVORIN PETEK – zvokovni tehnik
GORAN TUTIČ – zvokovni tehnik
SABINA ČERNE – montažerka slike in zvoka
BOJAN GAŠPERIČ – montažer slike in zvoka
LEA KRMEJ – montažerka slike in zvoka
JAKA SAJOVIC – montažer slike in zvoka
ANDREJ JERNEJC – asistent TV snemalca
ROMEO KRIZMANIČ – asistent TV snemalca
LUKA TOMAŽIČ – asistent TV snemalca
ŽIGA TRNKOCZY – snemalec
ALEX VERŠNIK – asistent TV snemalca
JAN ERŽEN – kameraman
VID IZLAČAR – kameraman
ANA VREŠ – kameramanka
DOMEN KOŠIR – mešalec slike
NINA JAŠEVEC – asistentka režije
GORAN MISIR – asistent režije
MIHA RAJNOVAC – asistent režije
TOMAŽ AHLIN – operativni inženir
NINA KOHEK – operativna inženirka
ALENKA KOLENC – oblikovalka operaterka
GREGOR KRIŽMAN – likovni TV oblikovalec
GAŠPER ŽIDAN – oblikovalec TV grafike
MAŠA LEVIČNIK – novinarka urednica
NUŠA EKAR – novinarka specialistka analitičarka
LEON ANDREJKA – športni reporter
POLONA BERTONCELJ – novinarka

PPE RADIO SLOVENIJA

MATEJA JURIČAN – fonetičarka lektorica

PPE REGIONALNI RTV CENTER KOPER-CAPODISTRIA

DANIELE KOVAČIČ – spiker
ANDREJ GOBINA – inženir magnetoskopa
NINA STEPANČIČ – mešalka slike

OE GLASBENA PRODUKCIJA

BLAŽ OGRIČ – namestnik solista

Koncert **Izštekanih 10: Siddharta z gosti** in z voditeljem Juretom Longyko bo v sredo, 6. decembra 2017 zvečer v Kino Šiška. Koncert, kjer bodo 10 skladb izvedli gostje, s katerimi Siddharta doslej še ni sodelovala, je razprodan. Slišati ga bo mogoče v neposrednem radijskem prenosu na Val 202 in prek družbenih omrežij.

Objavljen je **razpis za Priznanja RTV Slovenija za leto 2017**. Prijave sprejemamo do vključno petka, 8. decembra 2017. Predloge za priznanje pošljite RTVnagrada@rtvslo.si oz. Komisiji za podelitev priznanj RTV Slovenija. Več informacij na mojRTV.si

17. decembra 2017 bo v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma koncert **Božič z Nuško in Jaquesom**. To bo prvi skupni koncert dveh sorodnih glasbenih duš, Nuške Drašček in Jacquesa Houdka, s priljubljenimi pesmimi in dueti pop, soul in filmske glasbe. Solista bosta pela ob spremljavi Simfoničnega orkestra in Big banda RTV Slovenija.

Tradicionalna prireditev **Ime leta** bo letos v četrtek, 21. decembra 2017, v etru **Val 202** in prek družbenih omrežij. Kot po navadi bo prireditev povezana z dobrodelnim projektom Botrstvo.

22. decembra bo Big Band kot vsako leto doslej tudi letos pripravil božično obarvan koncert, tokrat z mladimi »božičnimi zvezdicami«. K sodelovanju smo povabili tri izjemno talentirane, mnogim morda še nepoznane mlade pevke: **Uršo Mihevc, Sašo Lešnjek** in **Simono Plut**. Dirigent bo Tadej Tomšič.

RTV Slovenija v prihodnjih mesecih tudi **proizvajalec mednarodnega televizijskega signala (hostbroadcaster)** na štirinajstih zimskih tekmah, ki bodo potekale na petih lokacijah v Sloveniji. Maribor (žensko alpsko smučanje – 6. in 7. januar 2018), Planica (tek na smučeh – 20. in 21. januar 2018), Rogla (deskanje na snegu – 20. in 21. januar 2018), Ljubno (smučarski skoki ženske – 27. in 28. januar 2018), Kranjska Gora (moško alpsko smučanje – 3. in 4. marec 2018) in Planica (smučarski skoki moški – 22., 23., 24. in 25. marec 2018).

V sklopu koncertnega cikla **BigBand@SiTi** bo 19. januarja 2018 koncert **Glasba v teatru – Teater v glasbi. Klemen Slakonja**, eden glasbeno najbolj nadarjenih slovenskih igralcev, bo z Big Bandom RTV Slovenija in dirigentom Lojzetom Kranjčanom ustvaril glasbeno komedijo presenečenj. Več informacij na: <http://bigband.rtvlo.si/bigbandsiti/>.

Simfonični orkester RTV Slovenija bo 20. januarja 2018 v dvorani Stožice nastopil z maestrom **Placidom Domingom**. Kralj opere bo sploh prvič nastopil pred slovenskim občinstvom. Po lanskem sodelovanju našega simfoničnega orkestra z enim od najslovitejših svetovnih tenorjev vseh časov – Andreo Bocellijem, tudi ta koncert predstavlja nadaljevanje nadvse uspešnega sodelovanja največjega glasbenega sestava na RTV Slovenija z najboljšimi glasbeniki svetovnega formata. Več informacij na: <http://simfoniki.rtvlo.si>

Osebnost Primorske bomo izbirali v soboto, 20. januarja 2018, ob 20. uri v Kosovelovem domu v Sežani. Spremljajte v neposrednem radijskem in spletnem prenosu na **Radiu Koper** ter v programih TV Koper/Capodistria.

zkp novosti

Antologija,
Dejan Bravničar,
Čajkovski – Bartók

Solo
Gregor Ftičar

Slovenska ljudska glasba
v koncertni preobleki,
Duo Claripiano

Porkaeva!
Iztok Mlakar

Ko macesni zažarijo

Bila je prečudovita nedelje. Lahko rečem, da je bila dan za bogove. In bogovi smo bili tudi mi, 72 planink in planincev PD ISKRA in PD RTV Ljubljana, ki smo se že zgodaj zjutraj, iz vlažne in meglene lju-bljanske kotline, odpeljali soncu nasproti, tja gor proti Vršču. Postanek v Erjavčevi koči za obvezno kavico, je hitro minil in kot bi mignil, smo zagrizli v strmino proti 1799 m visokemu prevalu Vratca. Dosegli smo ga prepoteni, kot sredi poletja, saj je sonce v svojem zadnjem letošnjem »babjem indijanskem« poletju, res pokazalo svojo moč. Nekaj počitka in osvežitve je bilo dobrodošlo, da smo počakali še zadnje pohodnike iz skupine – vodnica Alenka je, kot prava dama, tudi njim privoščila vsaj par minutni počitek, da bi se nato spustili po dobro označeni in s planinci zapolnjeni, planinski poti, našemu cilju, 1799 m visoki Slemenovi špici.

Pot je bila naporna predvsem zaradi srečevanj s planinci, ki so se že vračali in morda hiteli še kakšnemu cilju naproti. Običajno so bila srečanja na nevarnejših mestih, kjer je možnost zdrsa tja dol proti dolini Tamarja. Samo to je itak zakon.....kakšen že? Saj veste!

Tam gor proti vrhu je bilo kot v panju. Vsa planota do najvišje točke je bila posejana s skupinami pohodnikov, nekateri so se že naveljavljali vročemu soncu in s poleževanjem spominjali na poletne morske dni, spet drugi so imeli pozni zajtrk kar tukaj, med rumenimi macesni in tretji so vrteli v rokah fotoaparate, kot za stavo.

Po slabi uri so bili tudi naši zadnji pohodniki na vrhu. V tem času sem se spoznal s skupino japonskih pohodnikov iz Tokia in že takoj pozno zvečer po elektronski pošti prejel fotografijo z njimi in to prav z vrha.

Toliko sem imel dela, da sem še na zajtrk-malico pozabil. Samo na hitro sem vrgel nekaj vase, saj so profesionalni fotografi prijateljskega društva PD Delo, že priganjali na skupinsko fotografiranje. Mogočni Jalovec je ime na svoji severni strani še nekaj zaplat snega, Ponce so bile na dosegu roke, v dolino Tamarja, tja do Planice, bi se kar pognal, če bi imel peruti (ali vsaj nekaj za jadrnanje), pa Dobrač tam v Avstriji in levo od njega zasneženi tritisočaki v daljavi, da ne govorim o že prej omenjenih barvitih macesnih.....Kaj sem že rekel? Bil je dan za bogove. In ko smo se nazaj grede, po isti poti preko Vratca vračali na izhodišče, smo, obsijani s soncem, lahko občudovali kompletno Špikovo skupino, Škrlatico, z mogočnim Prisojnikom in njegovim oknom, za prelep zaključek pogleda, tja proti Vršču.

Ne morem verjeti, da smo ob vračanju srečali nešteto družin z majhnimi otroki, celo dojenčki v nahrbtniku, pa skoraj obveznimi hišnimi ljubljenci, ki so še hiteli proti vrhu, svojim, mogoče letos najlepšim razgledom, nasproti!

Gostoljubje in odlična hrana v Erjavčevi koči, je bilo le še češnjica na torti, našemu nedeljskemu druženju.

Kot običajno, je treba domov takrat, ko se imaš najlepše in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Res prekmalu smo zapustili alpske lepote in se prijetno utrujeni in polni prijetnih vtisov ter naužitih lepot, odpeljali proti Ljubljani.

Obnovljeno dvorišče za službena vozila

Sredi meseca oktobra smo v uporabo predali preurejeno dvorišče za stavbo televizije.

Po odstranitvi vseh montažnih objektov in priključitvi dela zemljišča, ki je bilo doslej dostopno iz ulice Komenskega, smo zaokrožili in na novo uredili okoli 1600 kvadratnih metrov veliko območje. Dvorišče je ograjeno, ozelenjeno in osvetljeno. Sočasno s prenovo talnega ustroja dvorišča smo zamenjali vso podzemno infrastrukturo, energetsko sanirali fasado in vgradili požarno evakuacijska vrata.

Gospodarsko dvorišče, dostopno zdaj v celoti iz Čufarjeve ulice, je namenjeno pretežno parkiranju osebnih službenih vozil, pa tudi kombiniranih in manjših reportažnih vozil. Zanje so označena večja parkirna mesta ob fasadi. Na dvorišču pa se odvija tudi druge dejavnosti, kot je dostava blaga in zbiranje ter odvoz odpadkov, zato je potrebno hitrost vožnje na tem območju ustrezno zmanjšati.

V delu nadstrešnice je tudi prostor, namenjen kadicem, del površine dvorišča pa je označen z rumenimi črtami. Gre za postavitveno površino za gasilska vozila v primeru intervencije, zato na tem območju parkiranje vozil ni dovoljeno.

Na vstopnih in izstopnih točkah so posodobljeni sistemi kontrole pristopa, ob vhodu na dvorišče pa je čitalec, ki omogoča registracijo službenega odhoda in prihoda.

Upamo, da boste dvorišče uporabljali koristno in skrbno. Ob tej priložnosti se za dobro sodelovanje zahvaljujemo vsem sodelavcem RTV Slovenija in izvajalcem, ki ste bili vključeni v izvedbo projekta, ostalim pa predvsem za strpnost v času izvedbe zlasti hrupnih del, ki so povzročala motnje in zastoje pri vašem delu.

					KRIČAČ	TURISTIČNI LOV V AFRIKI	VLAKNA ZA PREDENJE	SKANDINAV- SKI DROBIŽ	KONTROLA, REVIZIJA	PODALJŠEK, PRILEPEK MENICE
					PRIPRAVA ZA SPENJANJE, VEZ					
					PREDEL, POVRŠINA					
					PISATELJ GODINA					
					ALEŠ DEBELJAK			CINK		
					NAČRT, ZEMLJEVID			REDOVNIK		
										
Avtor: Vladimir Milovanović, NAJETO PERO	OSMI DEL CELOTE	PROSTOR ZA ŠPORTNA TEKMO- VANJA	SRB. IGRAL. MARKOVIĆ							
			VRSTA, OBLIKA							
TRIZOB, OSTI						(T)ON			RAZNA- ŠANJE, DISTRIBU- CIJA	MATEMATIK EINSTEIN
KRAJ PRI IVANČNI GORICI S SAMOSTA- NOM							RIM. BOGI- NJA JEZE			
							PREBIVA- LEC REKE			
OVITEK ZA SPISE					SODRGA, SVOJAT					
					IT. PISAT. VITTORINI					
IVODANEU			TOKOVNI POSREDNIK					ZDENKA BADOVINAC		
			JAP. NABIR. BISEROV					JAP. PISAT. (HIROBUMI)		
AM. IGRAL- KA LONG				KRAJ PRI GOR. VASI						
				BLAŽ LUKAN						
KDORKAJ KOMBINIRA										
PODOB- NOST PRED- METOV										

Fotoreportaža - Pikin festival

EBU kampanja 2017 - Podprimo dobre medije

**Spremljanje oddaje
Male sive celice
na Prvem programu
Televizije Slovenija
me je spodbudilo
k študiju znanosti.**

Milijone ljudi vsak dan navdihujejo
programi javnih medijskih servisov.

Spoznajte njihove
zgodbe na podprimodobremedije.si.

**Podprimo
dobre
medije**

Jan, Slovenija

RTV Slovenija, Kolodvorska 2, 1000 Ljubljana

V sodelovanju z EBU - Evropsko radiotelevizijsko zvezo